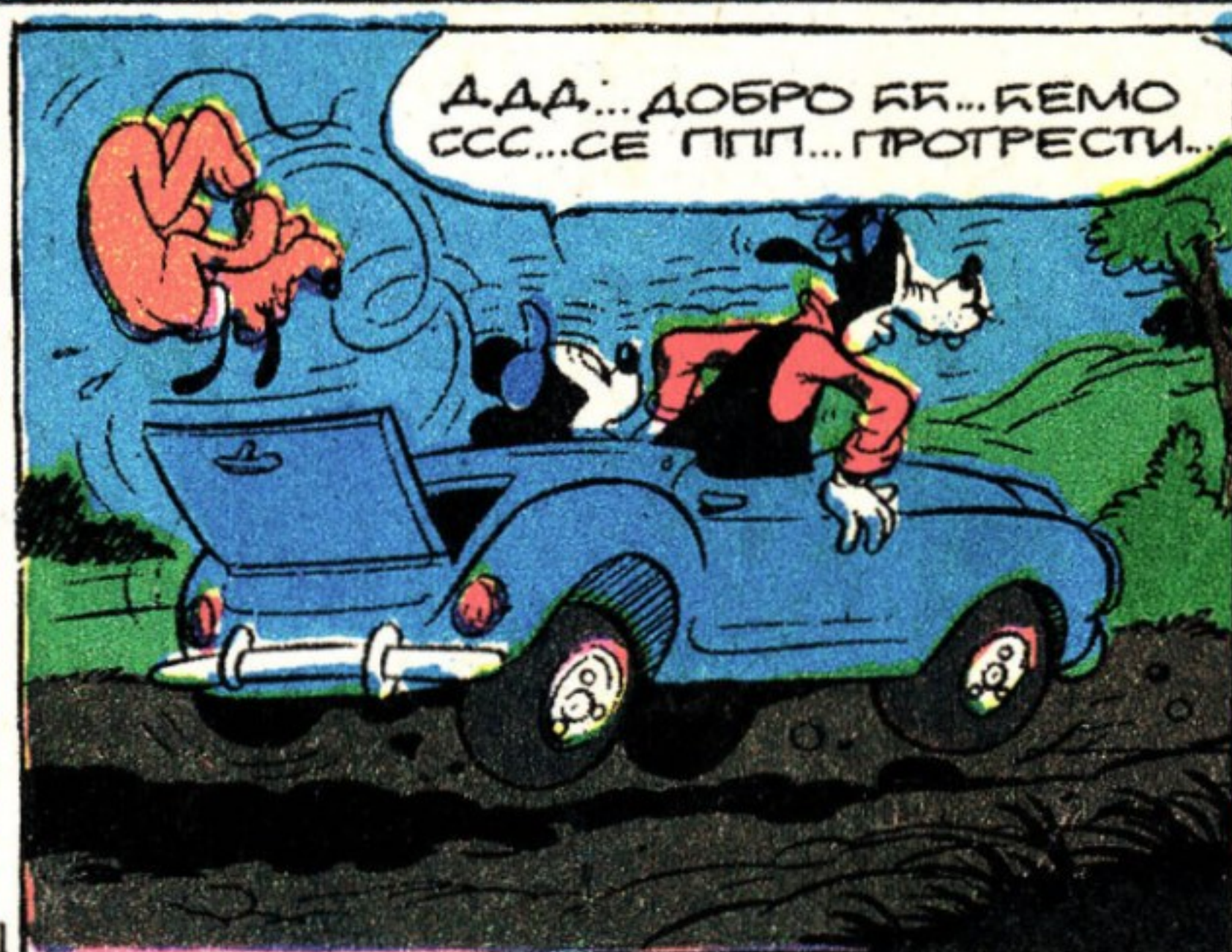
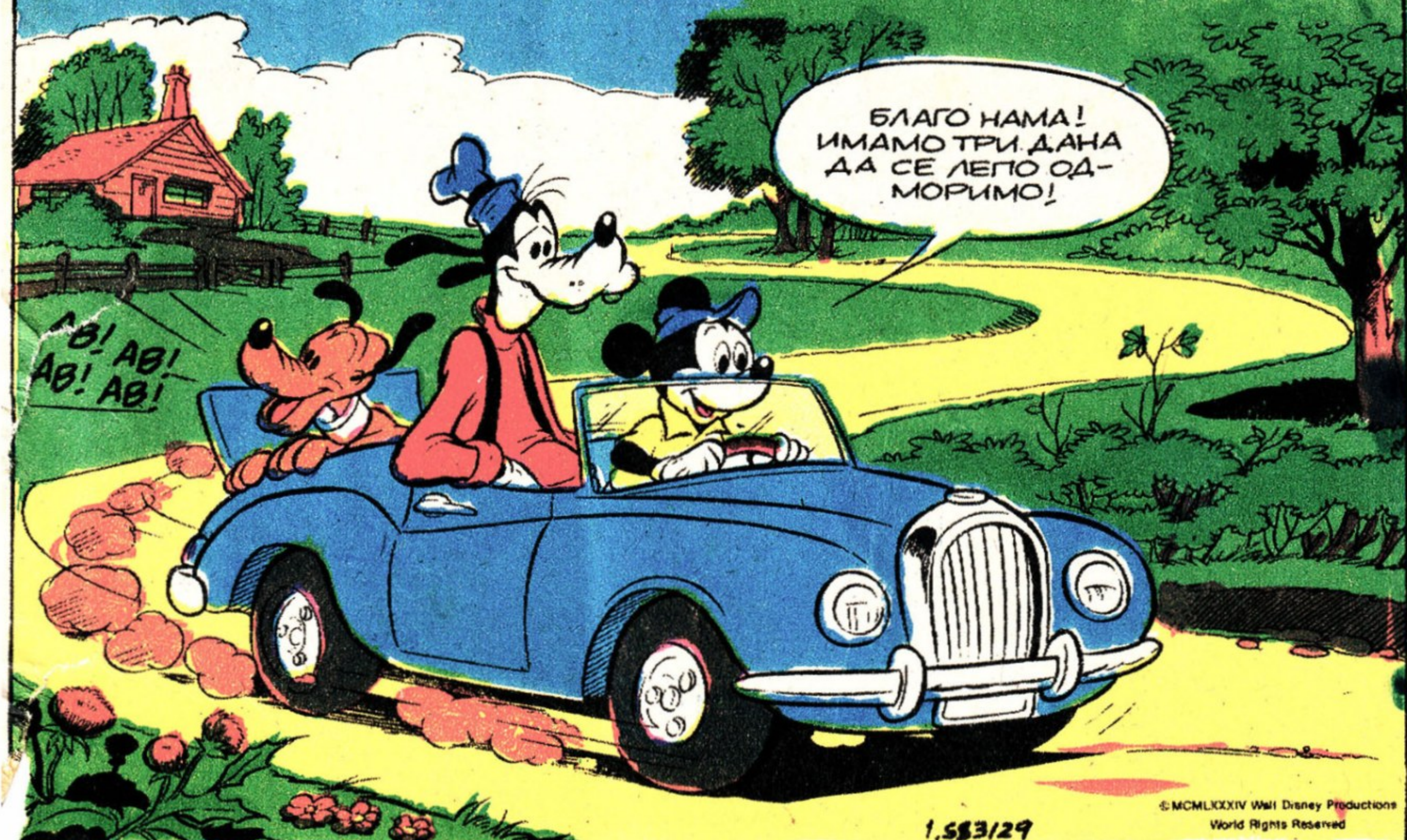
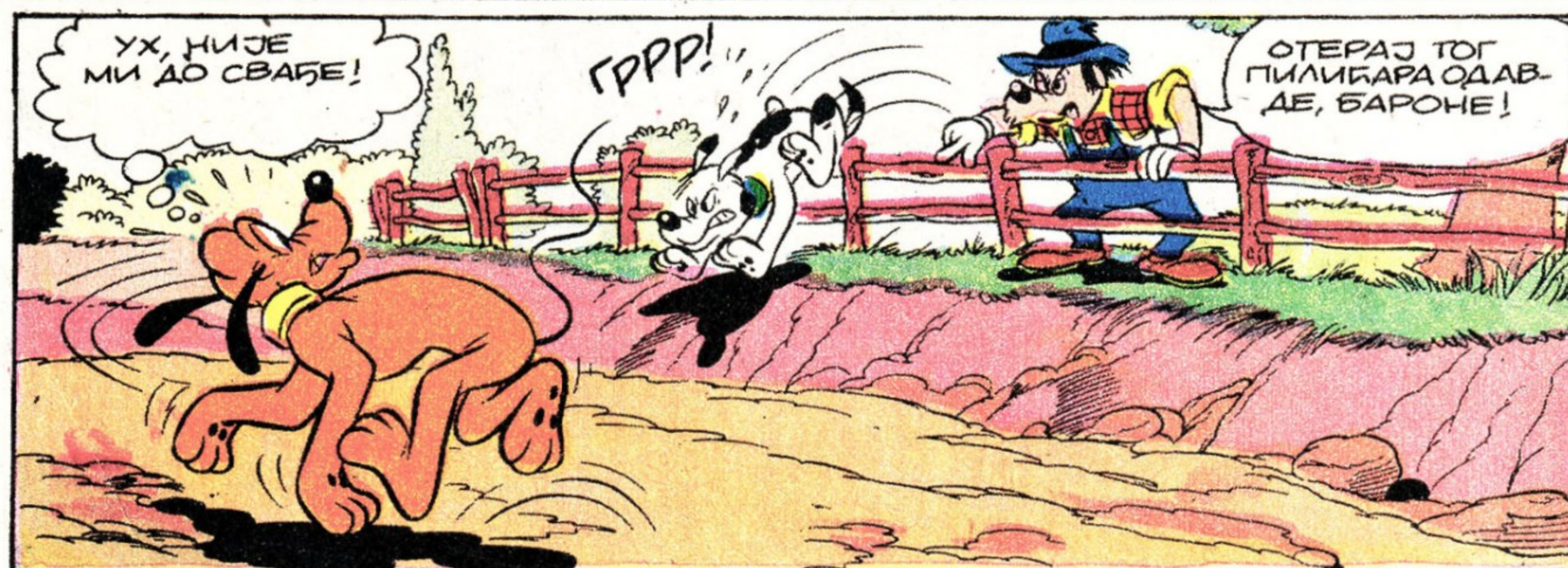
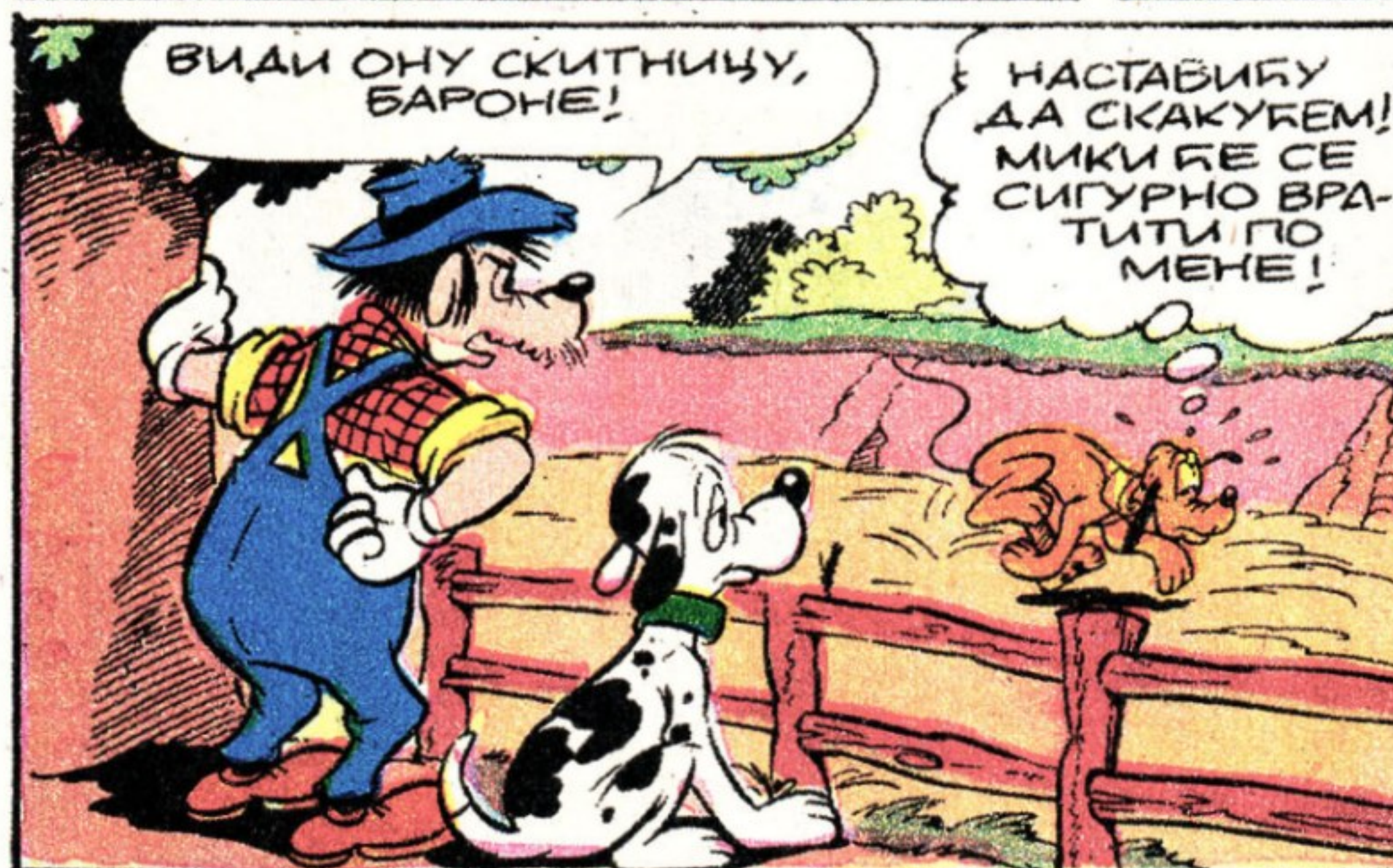
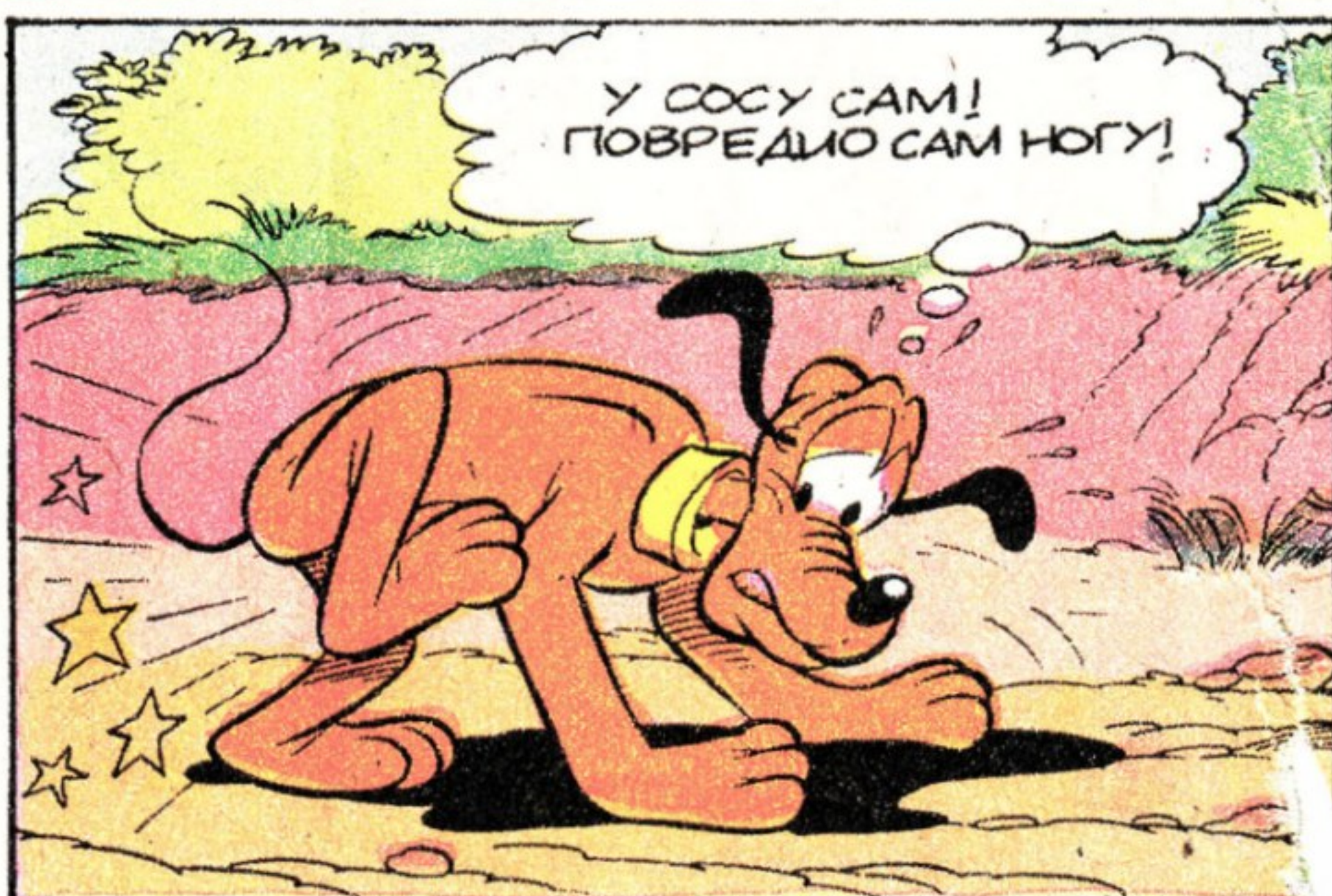
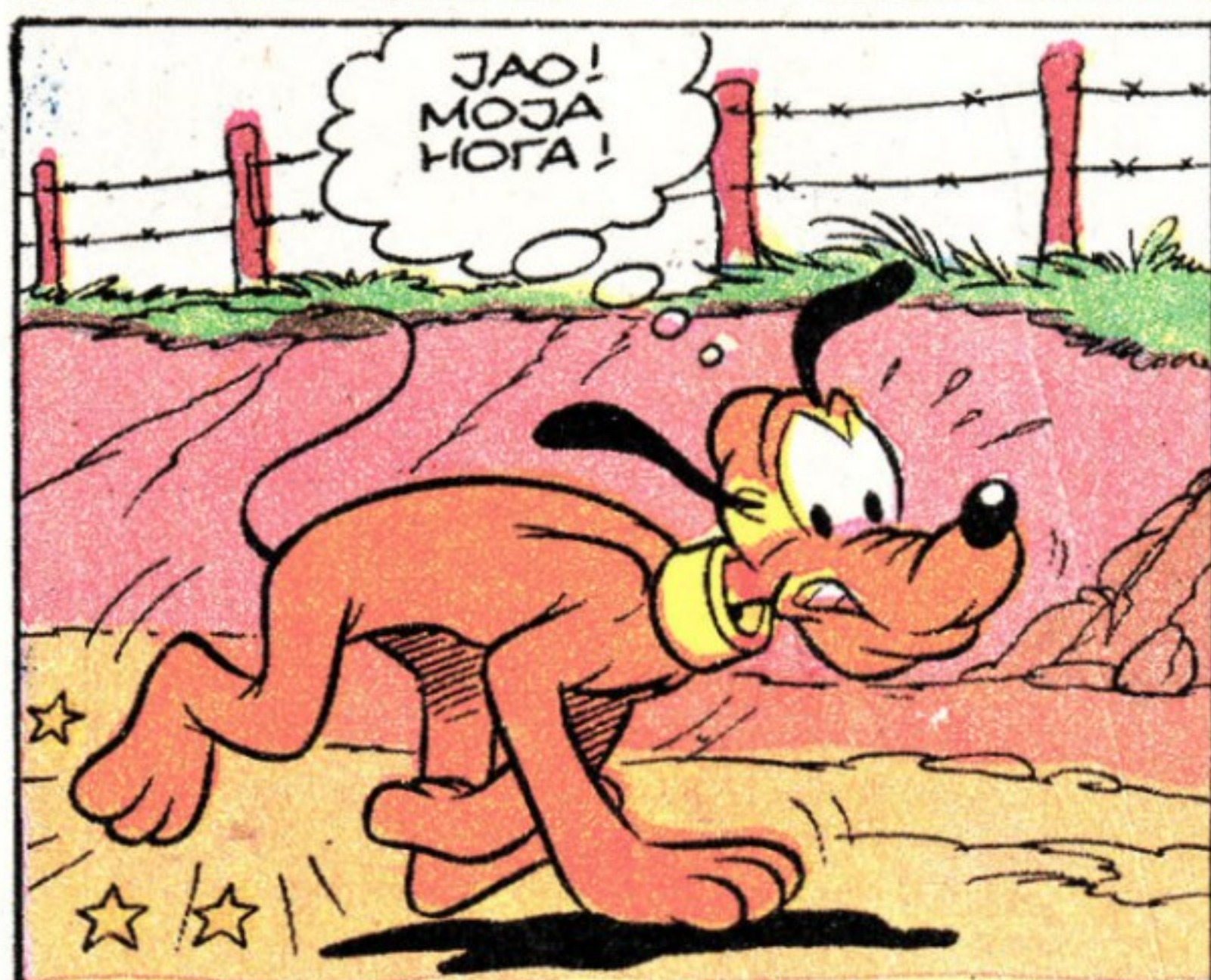
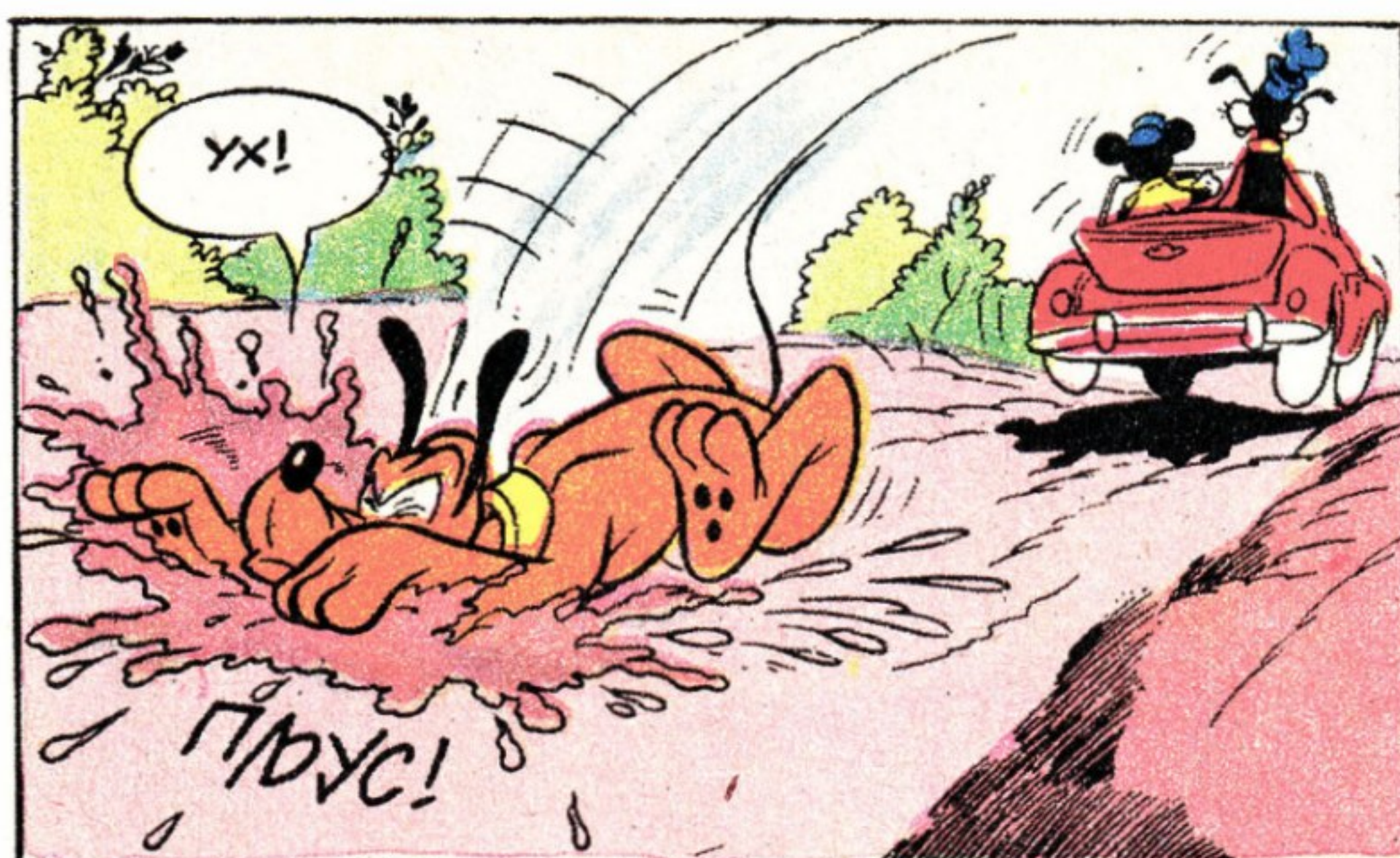
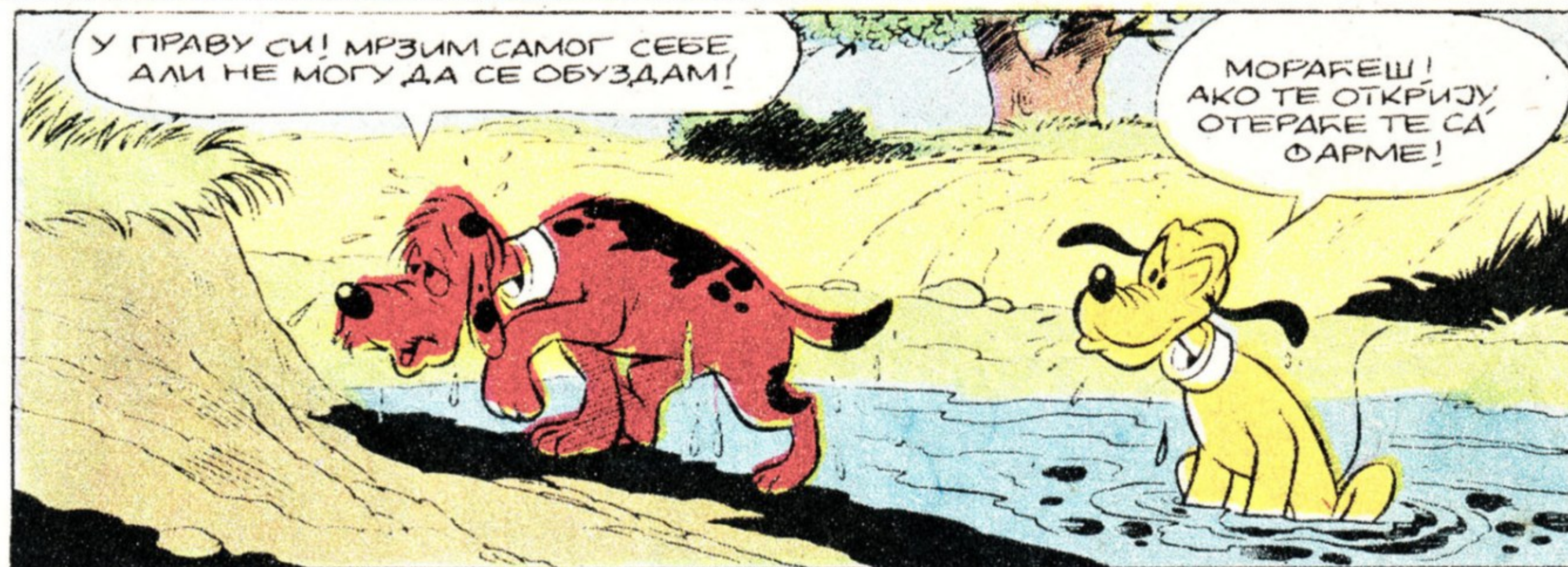
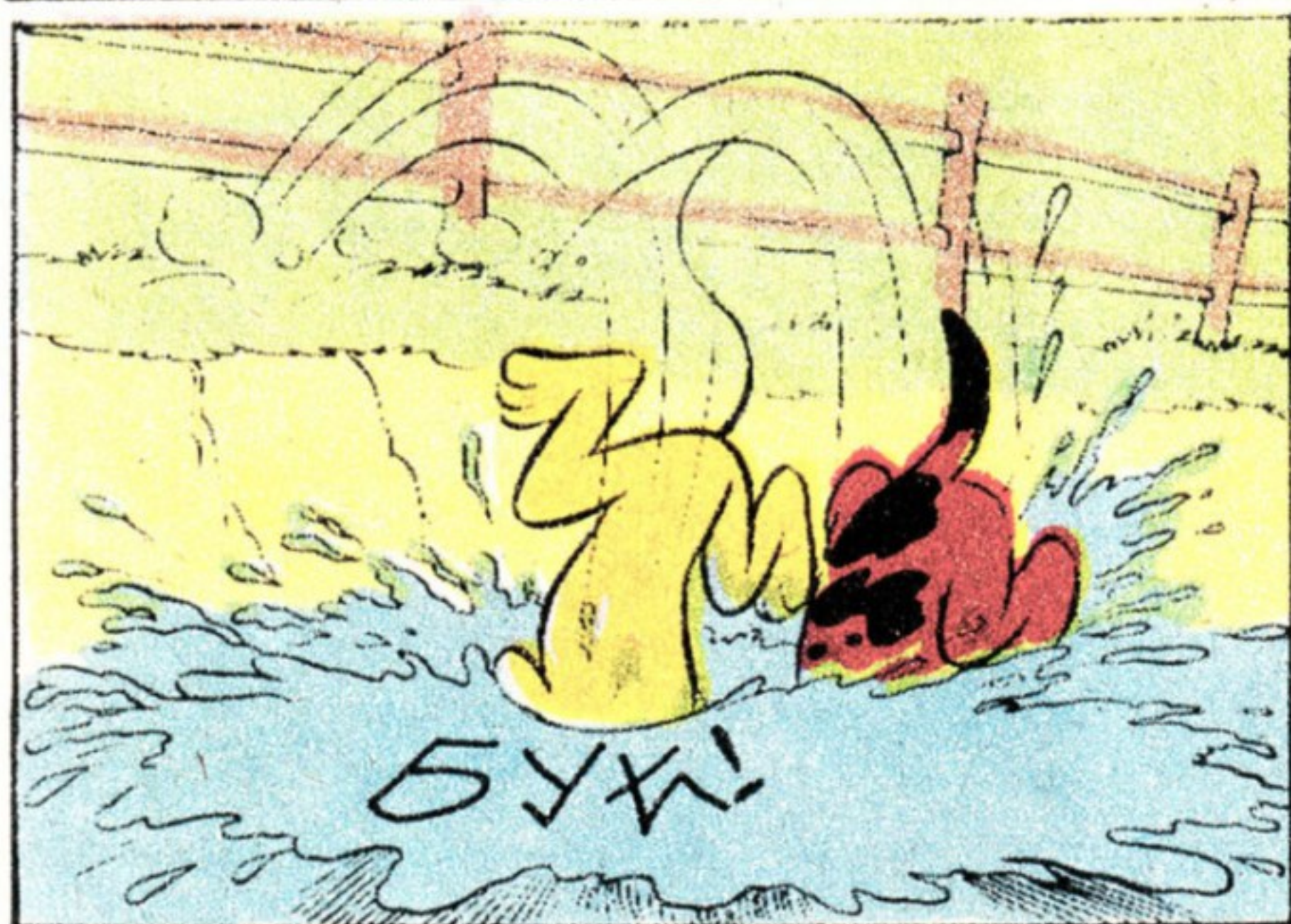

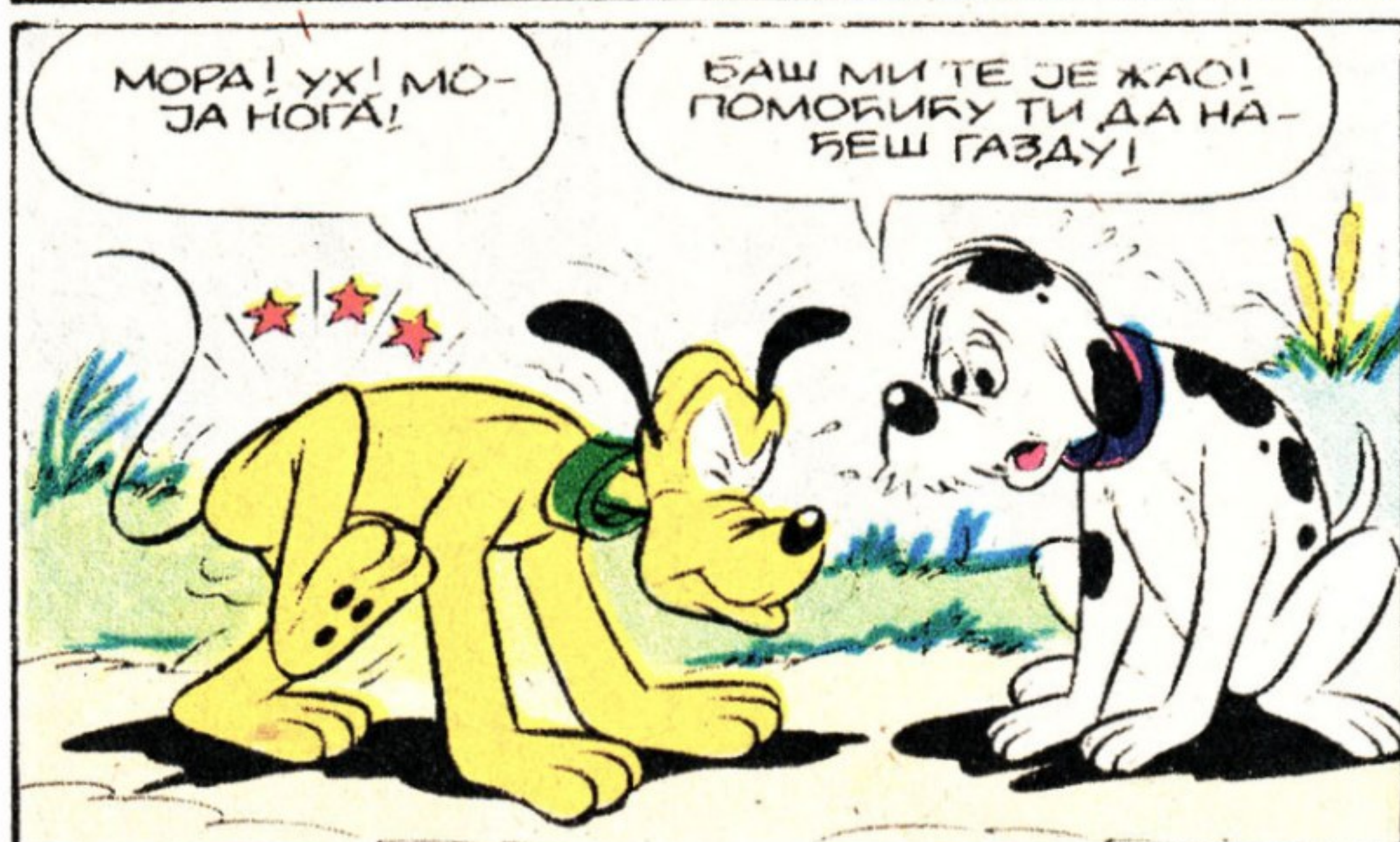
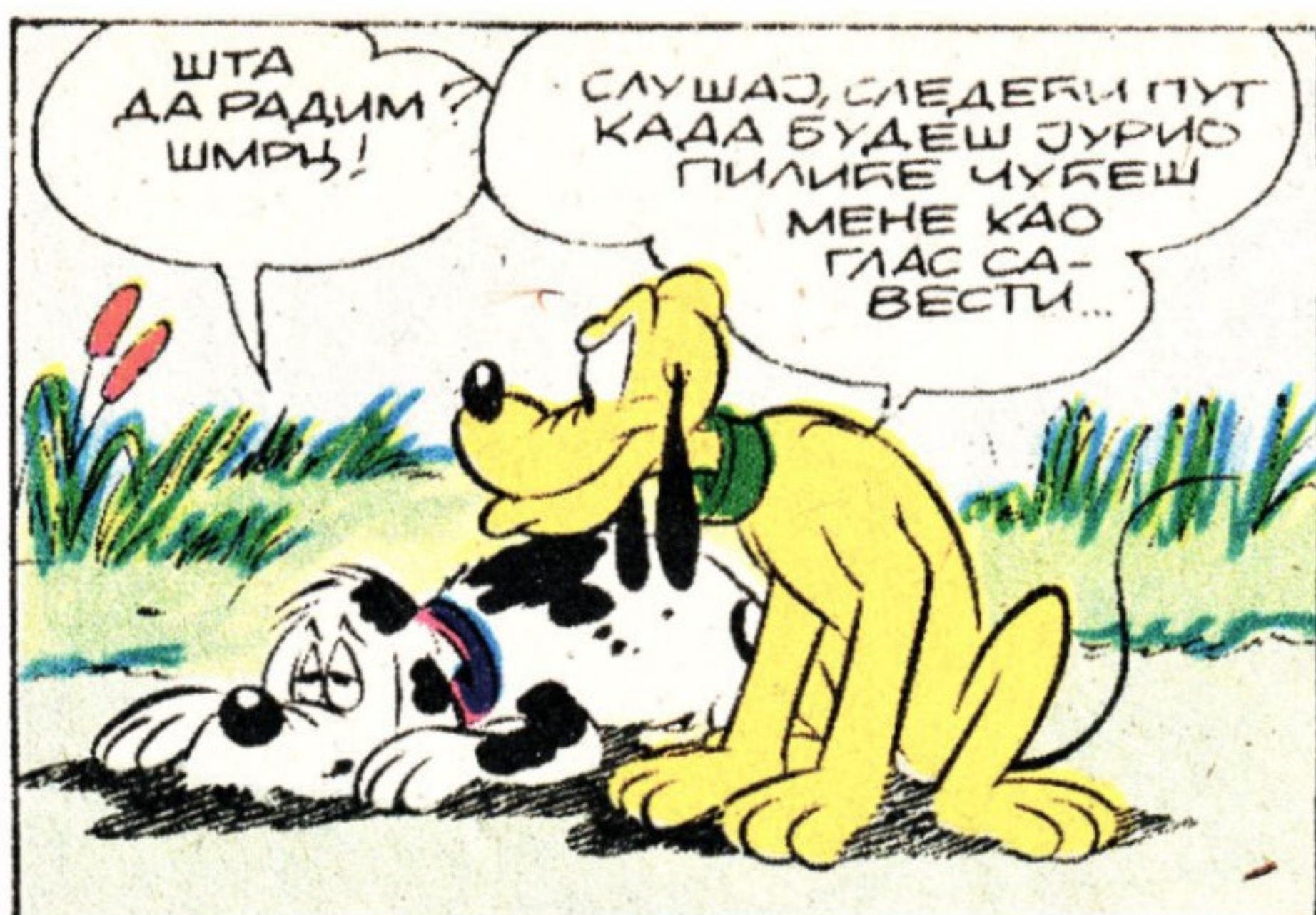
МИКИ:

ПСЕБЕ ДРУГАРСТВО

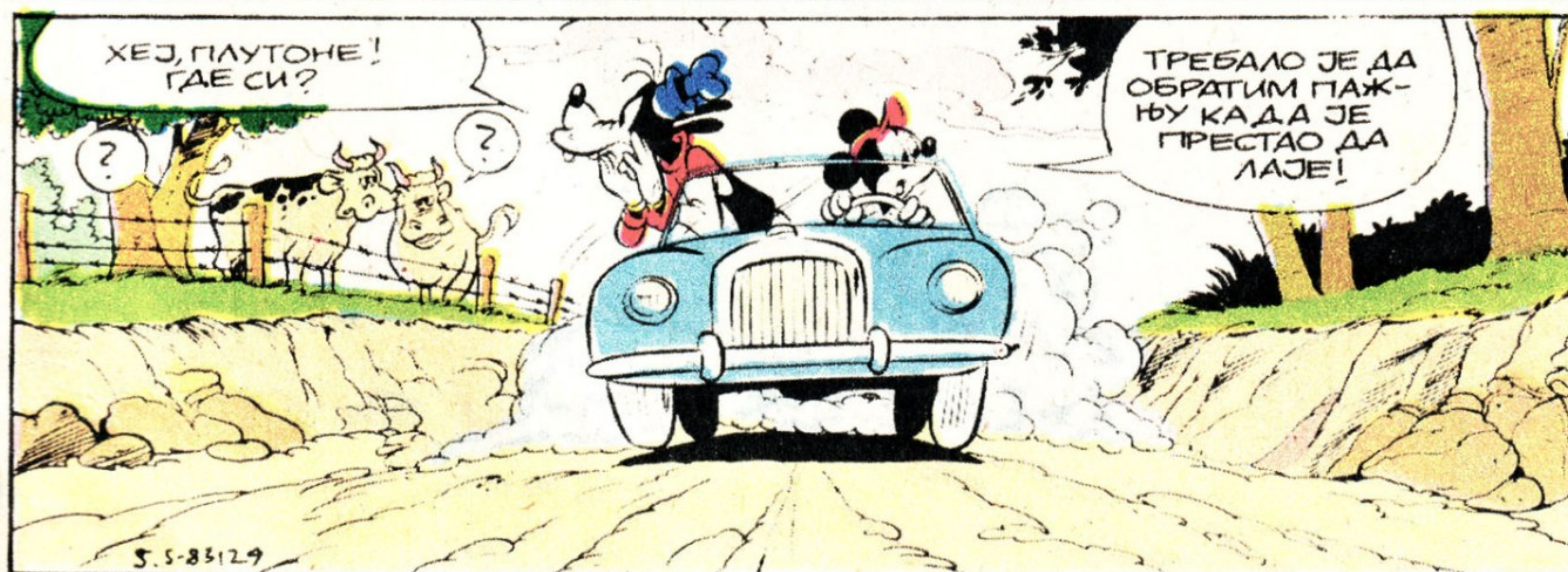
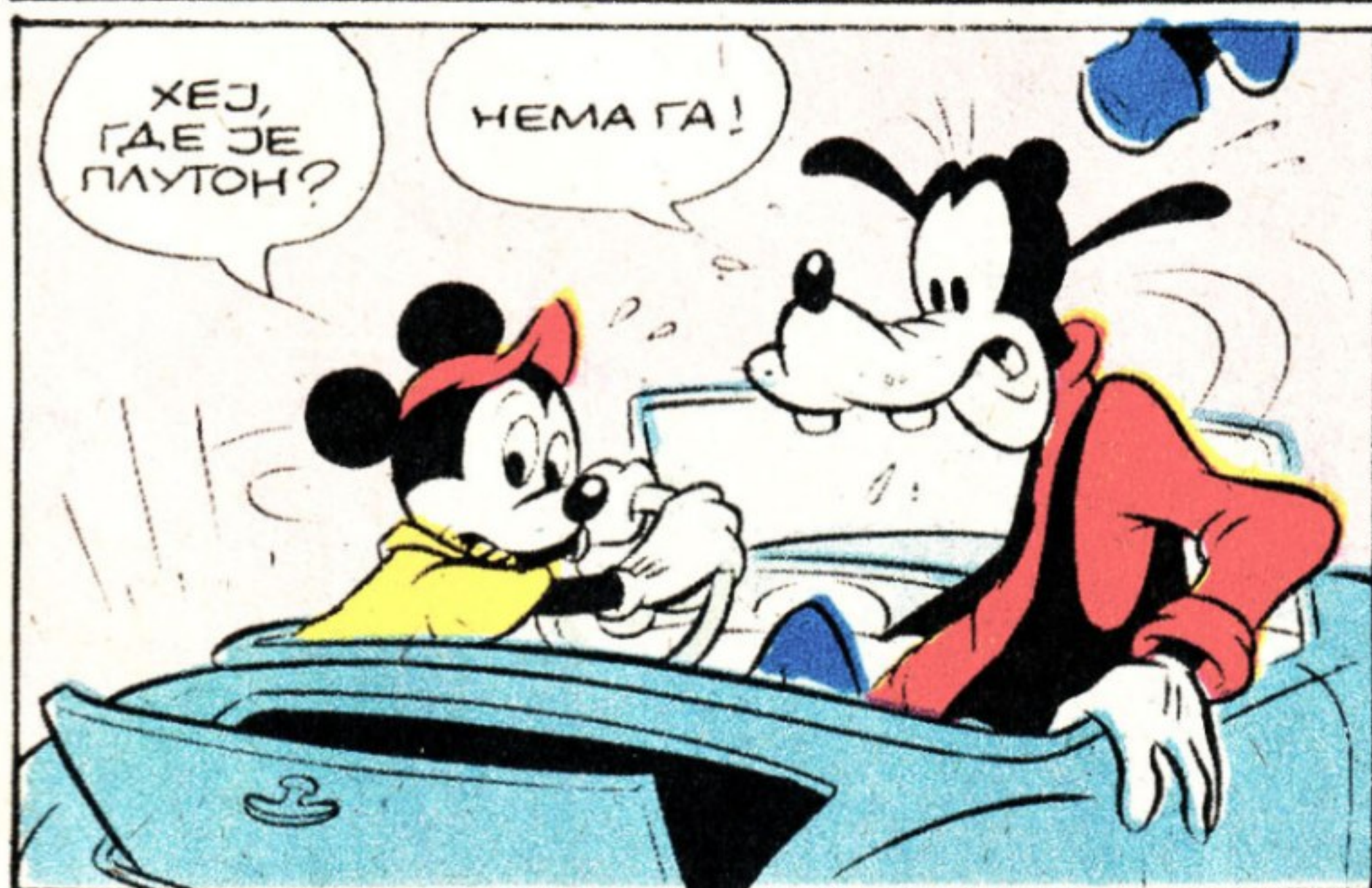

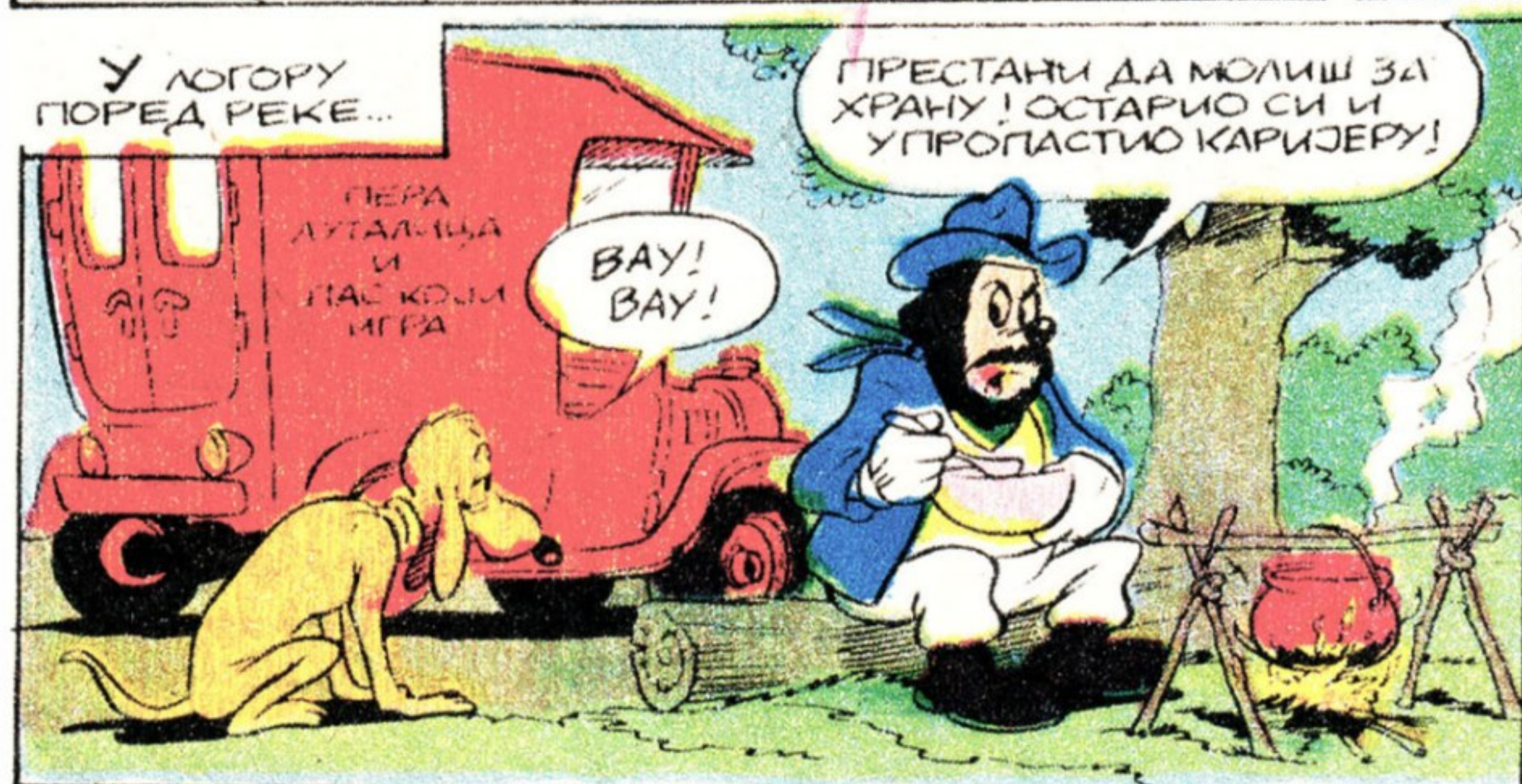

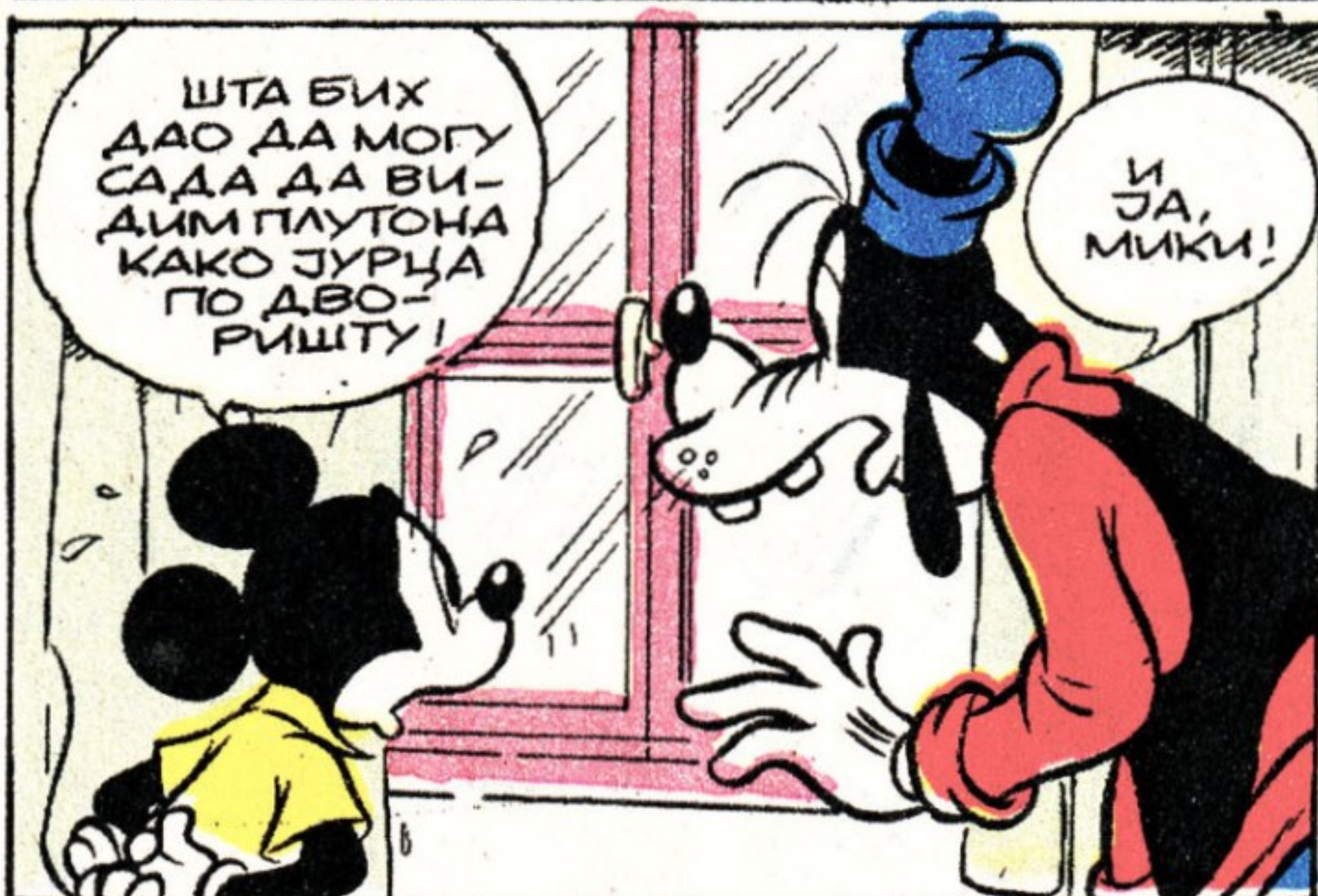
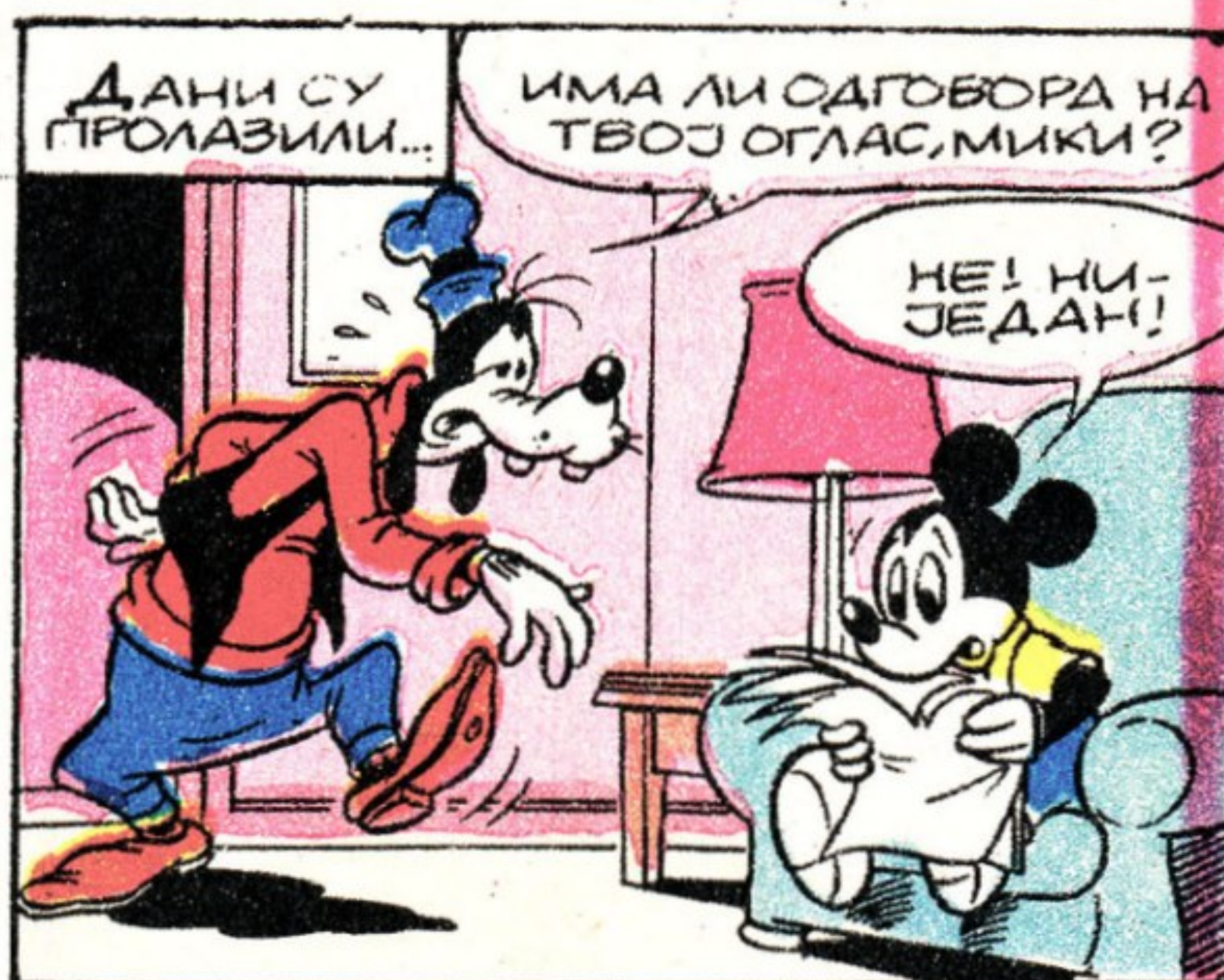
4.5.83129

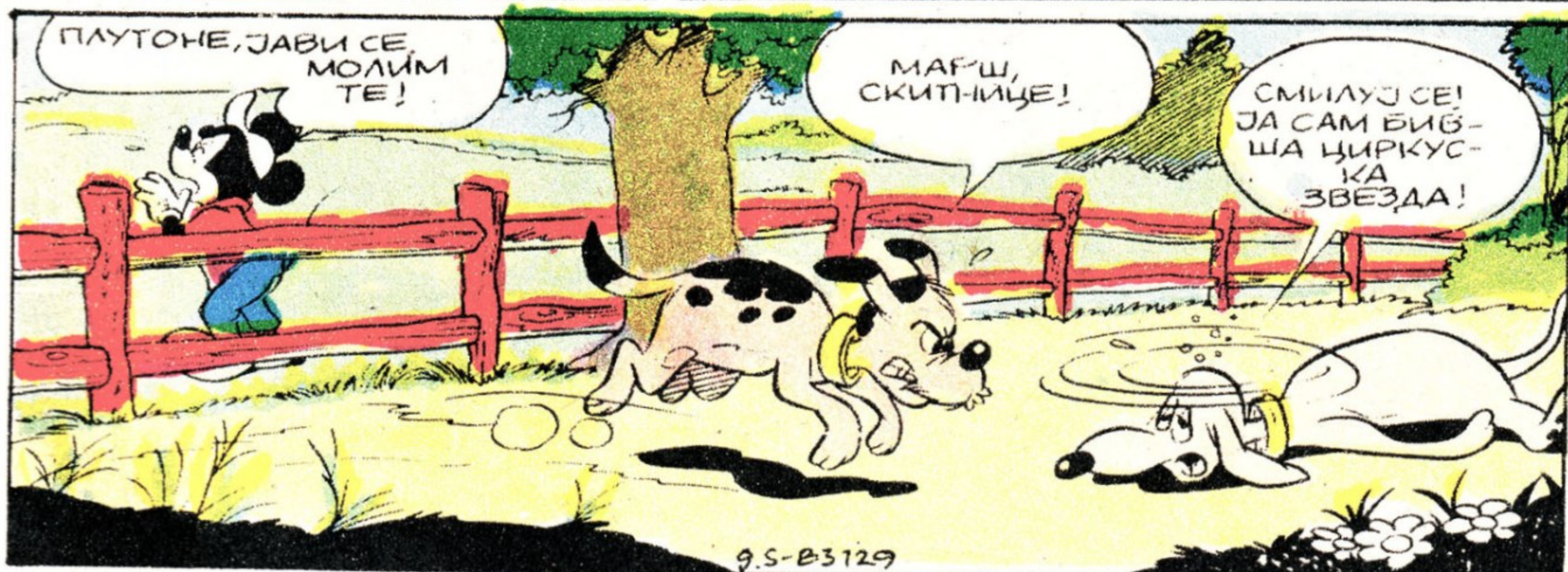
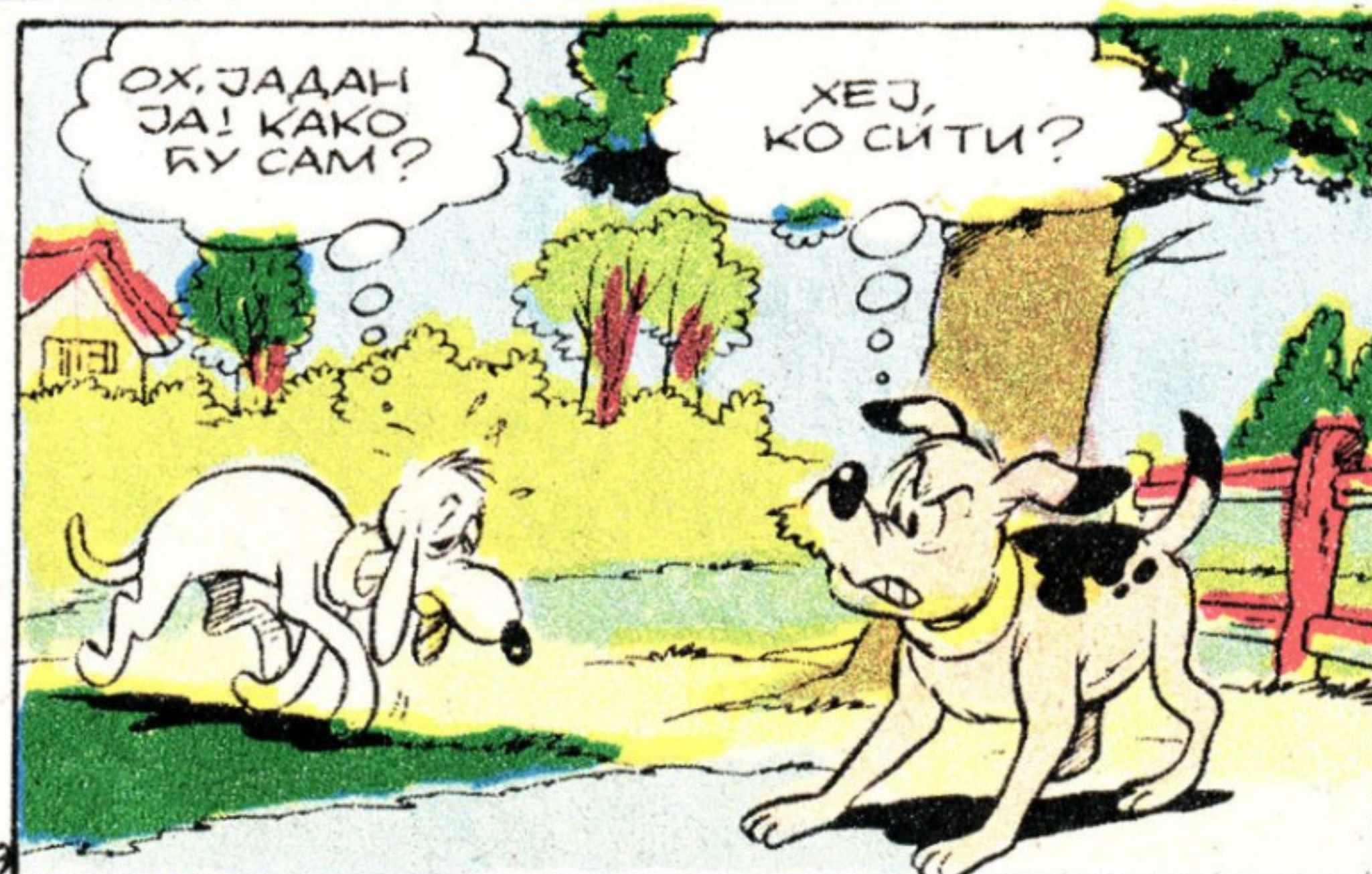
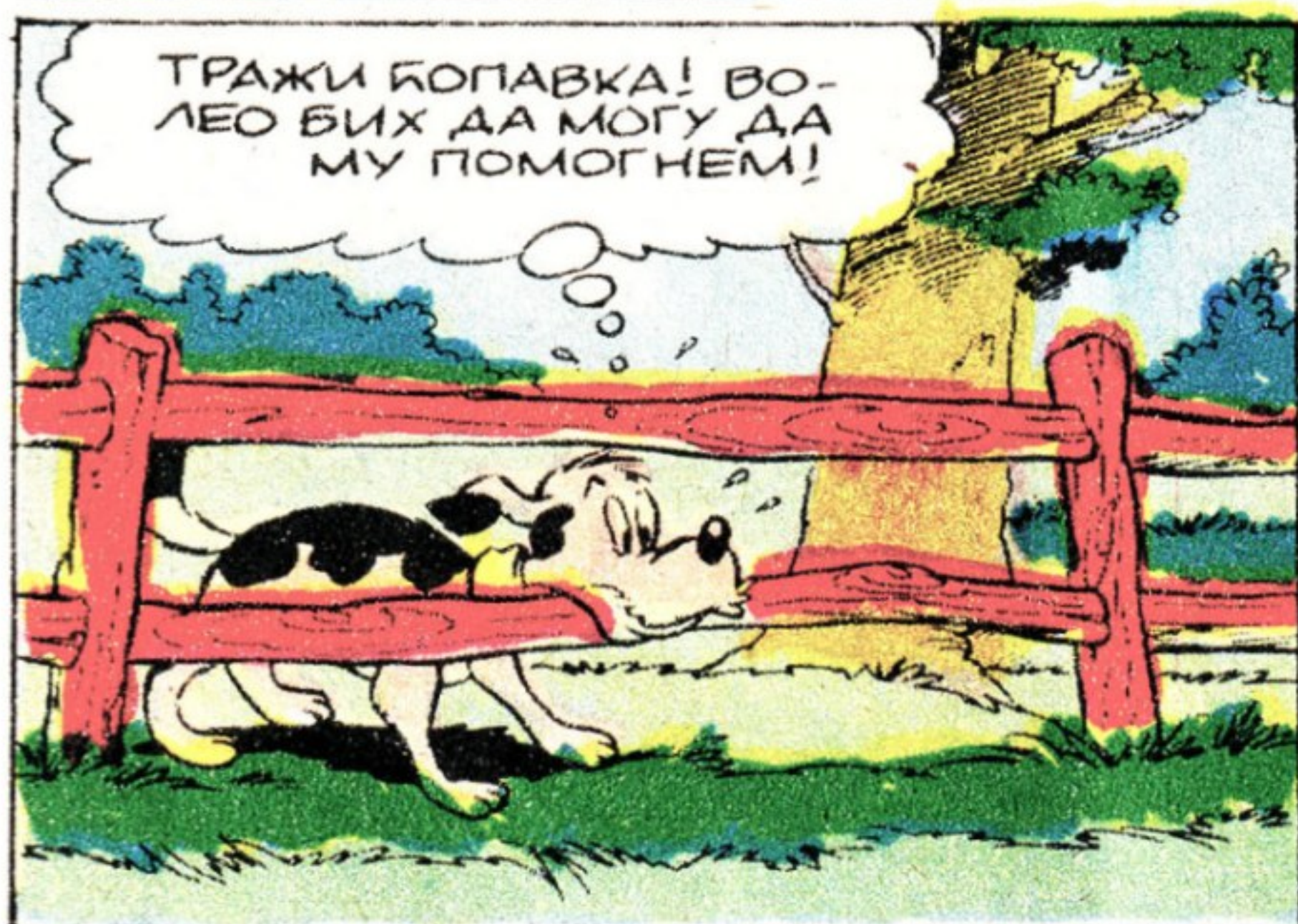
МИКИЈЕВ ЗАБАВНИК

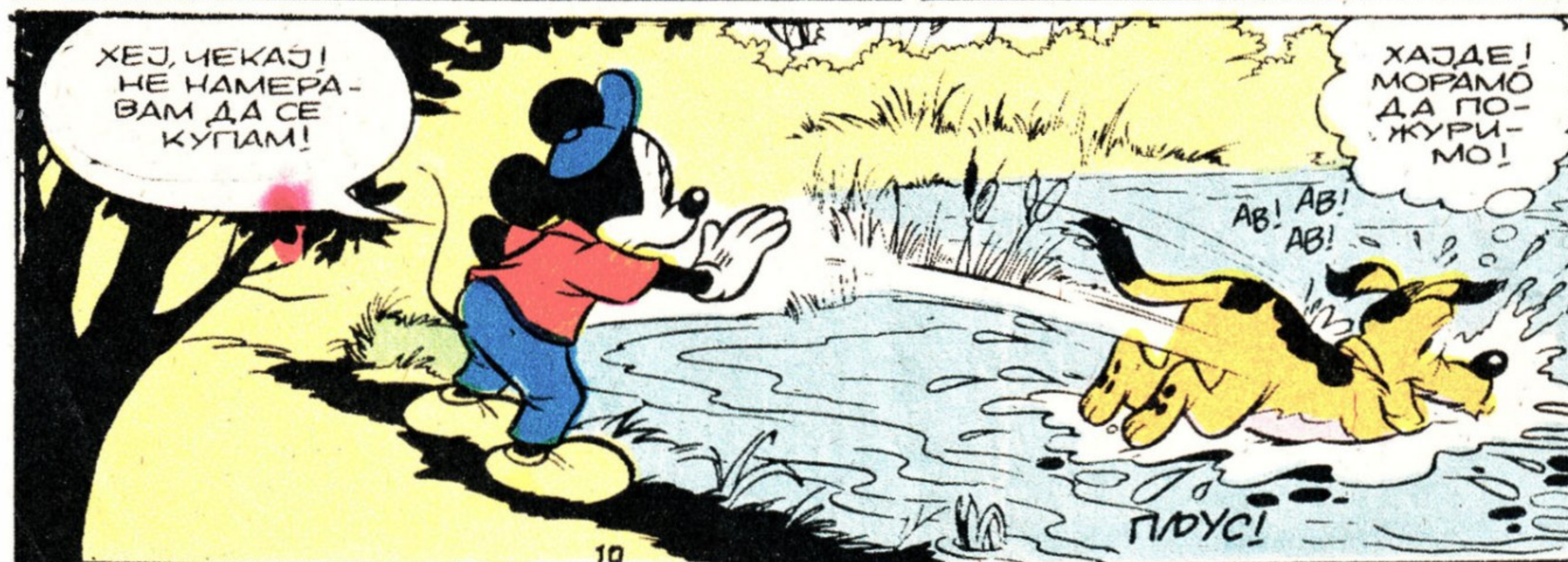

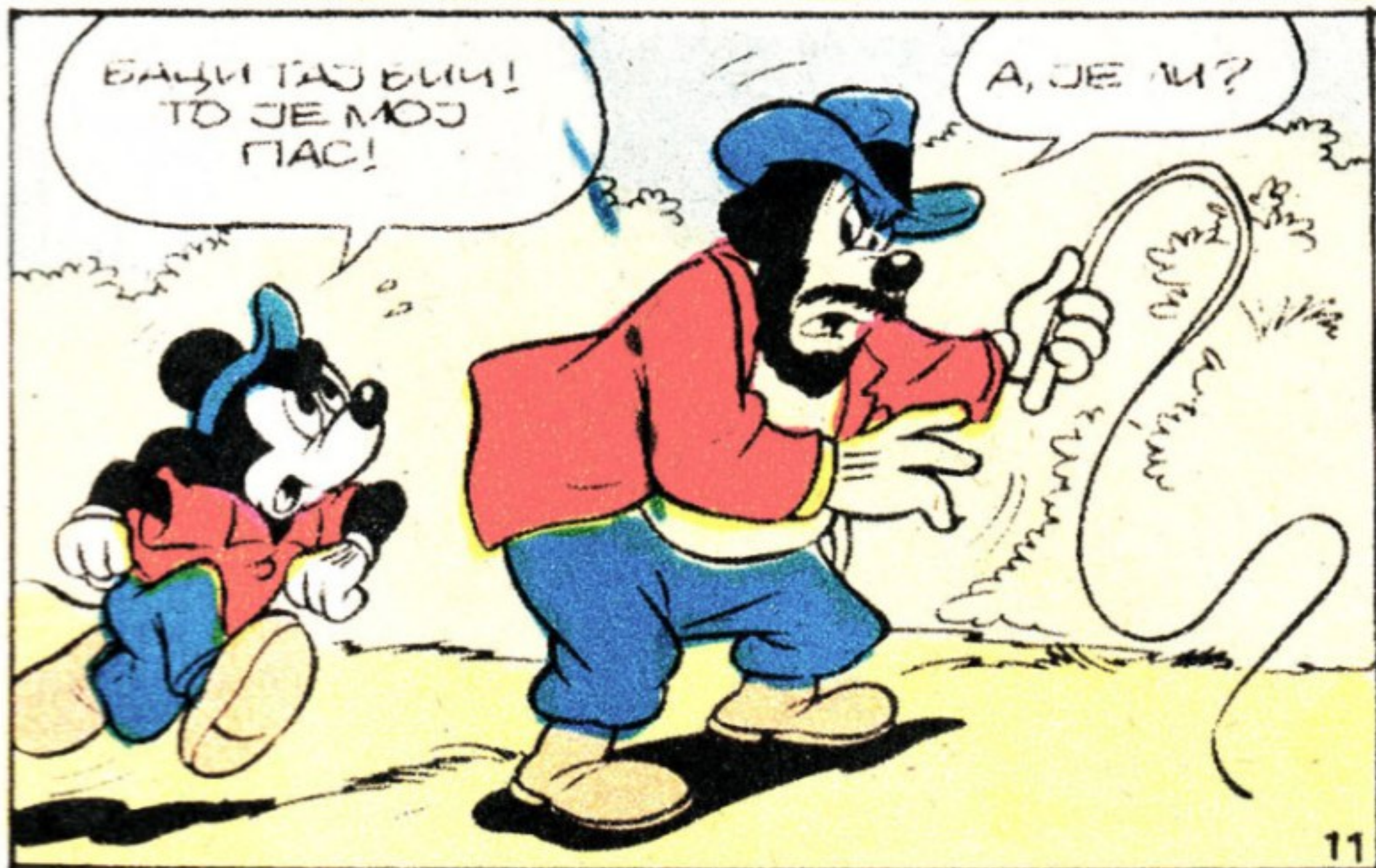
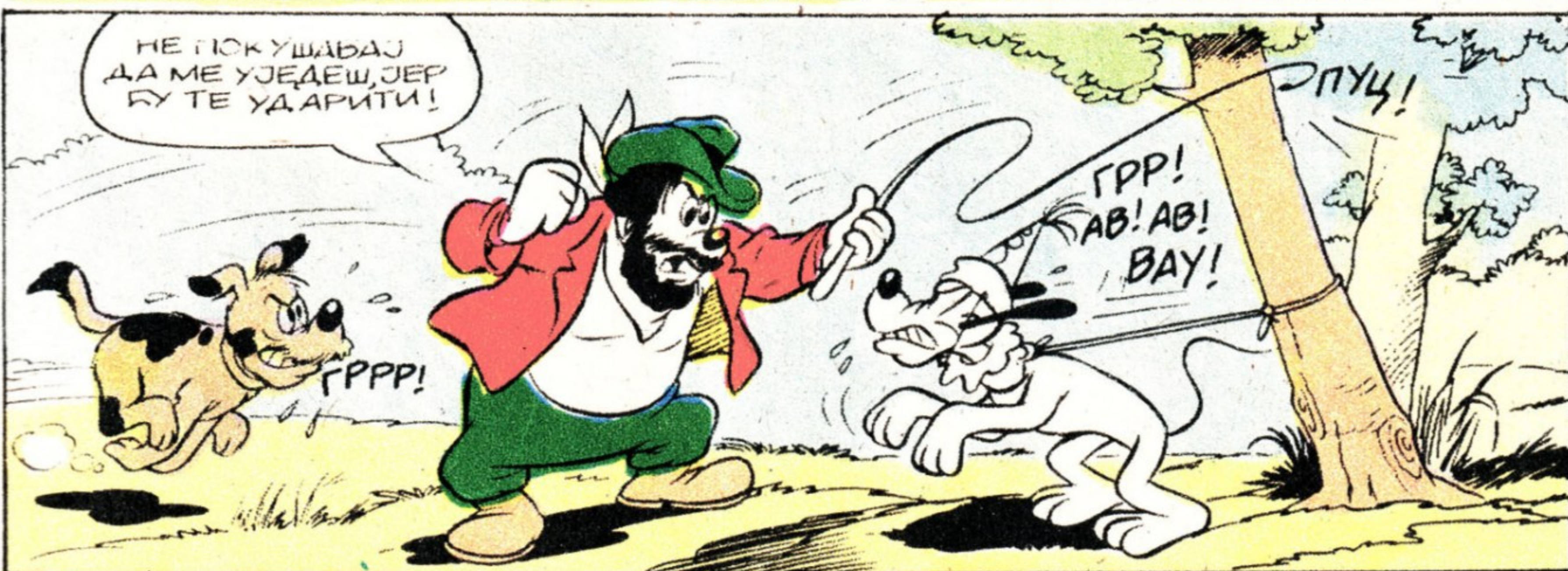
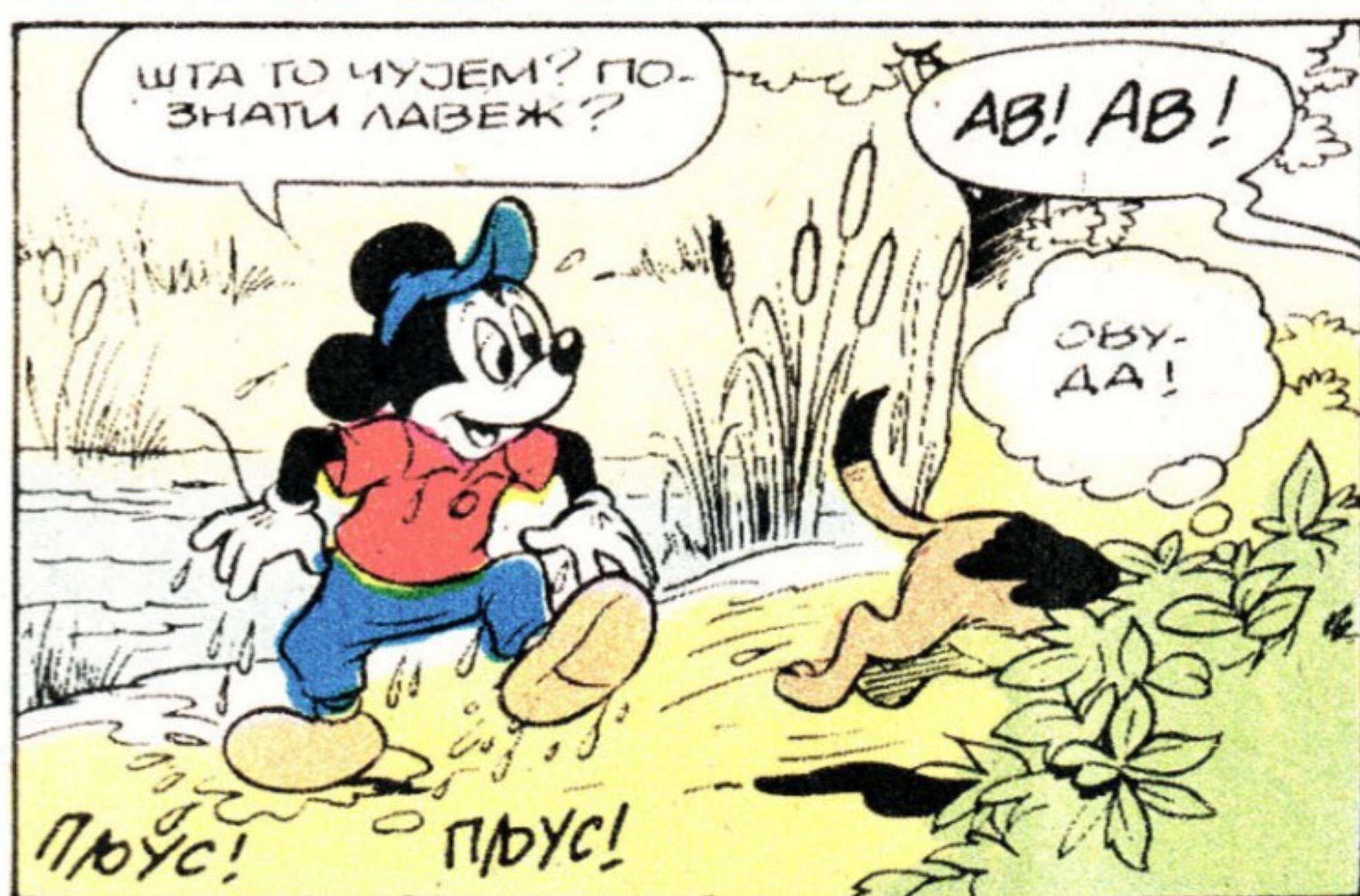
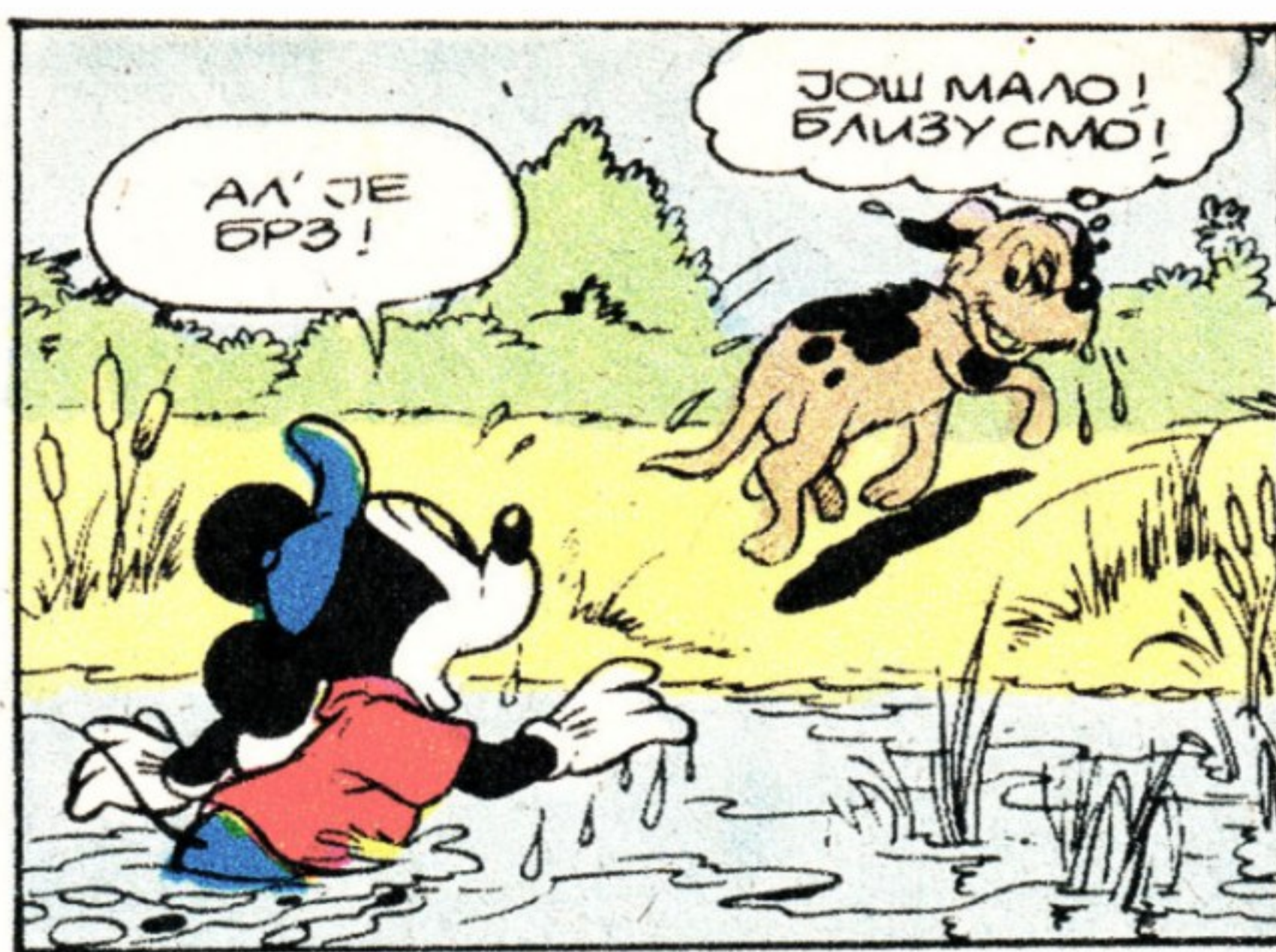

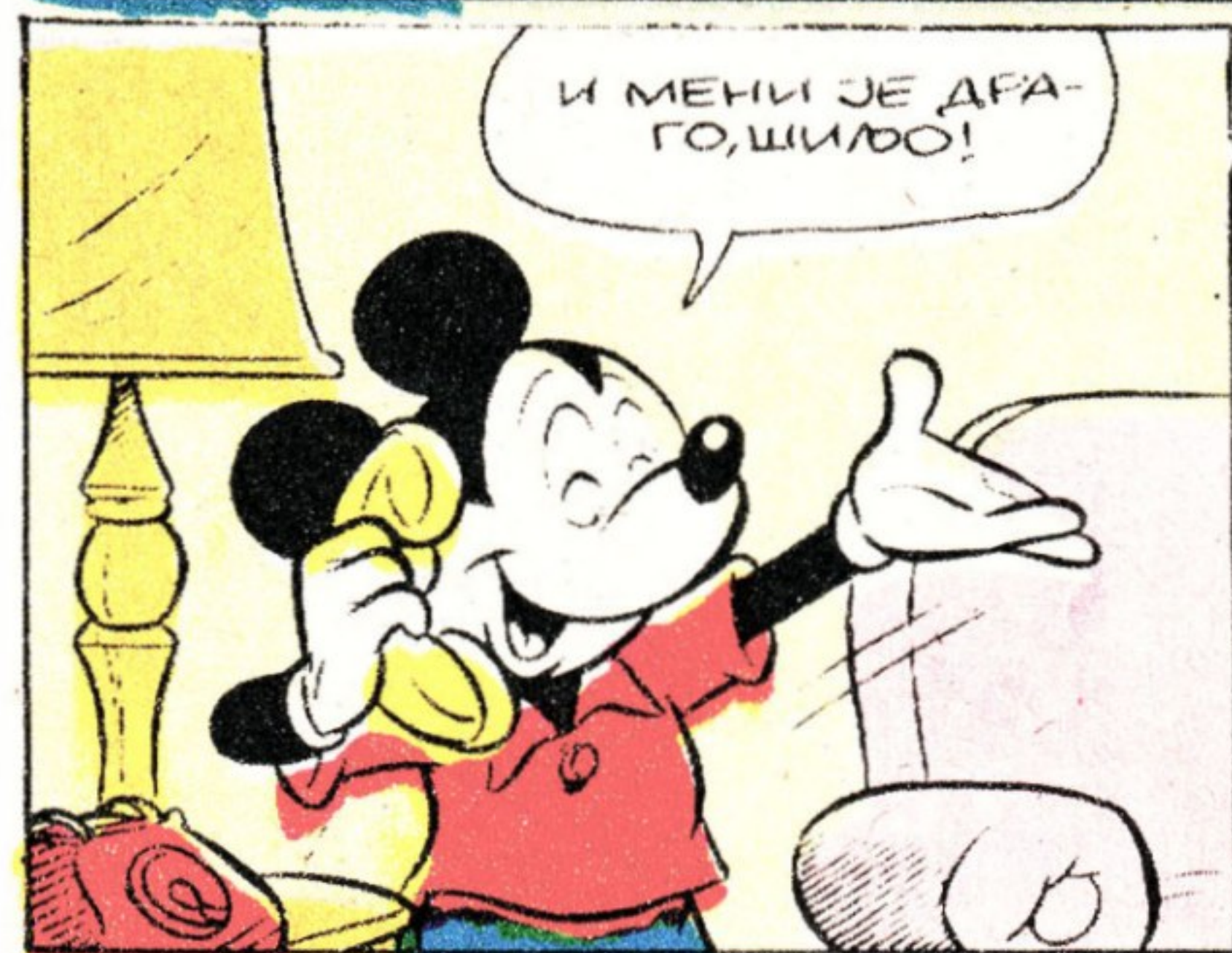

О ЧЕМУ ПРИЧА „У СВИТАЊЕ СВЕТА“

Готово у исто време кад се човек први пут виноу у васиону, према својој даљој будућности, почела је 1965. године на нашем тлу, код Лепенског вира, једна од најчуднијих авантура – дуго путовање у далеку и загонетну људску прошлост. Са овог места, које се налази на десној обали Дунава у Ђердапу, пошло се у дубину земље. На крају тог пута, испод дебелих наслага земље и песка откривен је један чудесан свет који показује да је човек далеке праисторијске прошлости снагом свог ума и самопрегорним радом остварио дела и дајас достојна највећег дивљења.

Ово путовање у прошлост било је у почетку пуно неизвесности. Знало се само да је Лепенски вир – та мала потковичаста тераса на осуничаној дунавској обали – био насељен у време кад су Римљани овде утврђивали северне границе своје велике империје током првог столећа нове ере. У првим данима ископавања откривени су темељи једне римске куле-осматрачнице, а касније и неколико украсних предмета и глинених посуда за које се могло утврдити да су производи удаљених радионица у северној Италији и Рајској области. Тек тада пошло се дубље у земљу, ка непознатом. Већ при првим корацима истраживаче је чекало изненађење. На дубини од свега једног метра откривени су остаци већег села које се састојало од земуница и полуукопаних колиба. Археолози су на основу облика оруђа, оружја и посуђа које је пронађено у колибама и око њих одмах утврдили да су ово насеље подигли први подунавски земљорадници, и то у време око 5500. године пре нове ере, почетком млађег каменог доба, тзв. неолита.

У први мах се веровало да је нађено најстарије насеље у Ђердапу и да су његови становници први открили природна богатства и лепоте ове највеће европске клисуре. Данима се предано радило на ископавању колиба, грађених од коља, прућа и блата. Пажљиво су вађене из рушевина алатке од углачаног камена и глинено посуђе, обликовано руком и често украшено урезаним или сликаним шарима. Недалеко од колиба откривени су гробови у које су покојници полагани у згрченом положају, као да спавају, са ногама повијеним у коленима и главом положеном на склопљене шаке. Сви налази су пажљиво описани, нацртани и фотографисани, прикупљено је све што је потребно за лабораторијске анализе и већ се мислило да је путовању у прошлост дошао крај.

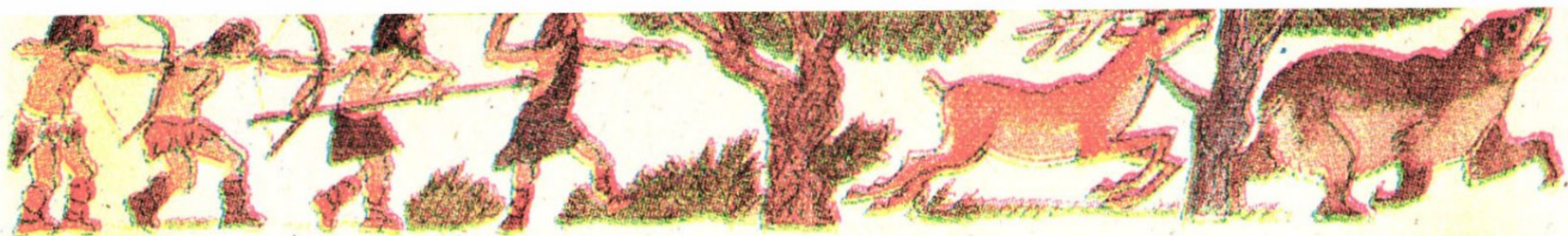
У лето 1967. године на Лепенском виру извршено је, међутим, велико, епохално откриће. Испод већ раније откривених колиба, дубоко под земљом, у жутом песку којим је ветар пре много векова завејао терасу Лепенски

вир, нађени су остаци једне непознате, прастаре цивилизације. Песак је сачувао у целини основе станишта у виду зарубљеног кружног исечка, правоугаона огњишта саграђена од великих кречњачких блокова и монументалне камене скулптуре које су покрај њих биле постављене. Пажљивим уклањањем слојева песка постепено су се све јасније и јасније оцртавале контуре једног посебног, загонетног света. Убрзо су на Лепенски вир стигли стручњаци за геологију, палеозоологију, палеоботанику и антропологију, за геомагнетска истраживања и мерења изотопа радиоактивног угљеника Ц-14, да применом метода којима располаже савремена наука помогну археолозима при разрешавању тајне новооткривене цивилизације. На основу резултата њихових заједничких истраживања данас се поуздано зна да је Лепенски вир пре осам миленијума, негде између 7000. и 6000. година пре нове ере, био средиште једне од најсложенијих култура праисторије и да је ту, у дивљем пределу, на стешњеној и каменитој обали велике реке, остварена најстарија нама позната монументална скулптура и утемељен организован привредни и друштвени живот. Такође је утврђено и како су изгледали творци ове јединствене праисторијске културе, проучено је и њихово порекло, а на основу разноврсних археолошких налаза и животињских остатака реконструисане су и околности у којима су они живели и стварали.

Писац романа „У свитање света“ Александар Манић успео је да поново запали ватре на огњиштима тог насеља напуштеног пре 8000 година, да ту пронађене алатке од камена, кости и рога стави у руке људи и да уверљиво опише њихово понашање. Тада сам се сетим и питања које ме је мучило при читању сличних прича у детињству, али овог пута је оно постало сасвим одређено: Да ли су деца пре 8000 година, у камено доба, била срећнија или несрећнија од малишана који данас живе у атомској ери?

Учинио ми се да сам у приповести „У свитање света“ нашао исправан одговор на ово питање: Човек у свим временима остаје човек, а деца остају деца; време не господари њима, већ они временом; све је у њиховим рукама и само од њиховог начина размишљања, рада и понашања, првенствено од спремности за самодисциплину и самоодрицање, зависи да ли ће живети у добру и срећи или несрећи и злу. Истог тренутка ми је пало на ум да сам слична уверења и сам стекао не само док сам ископавао и тумачио Лепенски вир већ и насеља из каснијих епоха праисторије, као и из римског и средњовековног периода.

Др Драгослав Срејовић

ГОРАКОВ СВЕТ

Горак је живео у селу поред Велике реке, уздигнутом на падини брега. Падина је нагло прелазила у стрми брег и даље у планину. Брда око села су била обрасла густом шумом храста, копривића, ораха, леске и високом папрати, а планине боровима, јелама, смрекама и витким брезама. Врхови брда су прелазили у висораван обасјану сунцем и покривену високом травом. Шуме су биле пуне извора, а пенушаве речице су се, после кратког тока, уливале у Велику реку. Шуме, богате храном, биле су дом разним животињама. Чопори дивљих свиња и стада јелена и турова лутали су брдима. У шумама је било зечева, веверица и других малих шумских животиња. Медведи, вукови, лисице, рисови, куне и друге грабљивице били су стални пратиоци ових животиња. Тамо се непрестано водила сурова борба за опстанак. У том свету није било места за слабе. Могао је да преживи само јак и способан. Друга ганица је била Велика река. Село је имало тридесетак колиба, које су биле тесно збијене једна уз другу.

Испод села, сивозелена Велика река је била плитка и брзо је текла преко шљунковитог дна. Даље, низводно, вода је прелазила у дубоке вирове. На местима где су камене громаде преградиле реку, вода је била тамна, хучна, ковитлала се и злокобно претила.

Овај мали, издвојени простор, обезбеђивао је становницима сигурност. Шума је била стран и опасан свет, а река несавладива препрека.

Преко реке, простирала су се опет шумовита брда, која су се наслањала једно на друго и нестајала високо према небу. Из зеленкастих падина издвајала се висока бела стена. Кућа громава – рекао је Огар Горак, кад је он питао за литицу преко реке. Између реке и шуме простирао се узан проходан појас. Становници села су, поред реке, угазили путеве. Они су се укрштали са другим стазама, животињским, којима је дивљач из планине долазила на појило.

Узводно, појас поред обале се сужавао, а затим га је нагло прекидала стена која је дубоко улазила у Велику реку. Низводно, на пола дана хода, била је Мала река, а одмах иза ње, стеновите литице пресецао су све даље путеве.

У клисури крај Велике реке дан је био кратак. Врхови високих планина брзо су заклањали сунце. У шуми су круне дрвећа стварале тајанствен полумрак. Од реке није вребала опаност и била је богата храном. Живот људи је зависио од реке. Они су мирно живели на њеним обалама. Шуме су биле насељене опасним животињама. У њих су улазили у великим групама и наоружани.

Осим људи који су живели у селу, Горак није видео друге. Село је за њега било и породица и племе и свет. Горак је живео у колиби са млађим братом Мотом и мајком. Једне зиме из лова се није вратио Гораков отац. Нестао је у шумама. Тада се Огар преселио у њихову колибу. Горак је туговао за оцем, али је успомена временом бледела. Старац је био ћутљив и добар ловац. Понекад је водио Горака у шуму и учио га да разазнаје трагове животиња и да му помаже у лову. Никада нису били гладни. Горак је заволео Огара. Имао је Горак и млађу сестру. Звали су је Ноа. Али, једне снежне зиме, када се гладује и умире и када стари људи и мала деца највише страдају, умрла је и Ноа. Ловци нису налазили дивљач, а река се заледила и нису могли доћи до шкољки. Земља је била замрзнута и покривена високим снегом, па су Ноу сахранили у колиби. Мали Мот је био врло сличан сестри и подсећао је Горака на њу.

У селу су сви били у сродству. Колибе су биле мале и свака је породица живела у својој колиби. Било је мало деце. Новорођенчад су прво нудили боговима у Великој кући. Многа се нису враћала. Поглавица је објашњавао да су богови узимали слабу и нездраву децу. Плеће их никада више није видело.

Живот у селу је протицао мирно и једнолично. Шума је давала дрво за колибе и огрев, а Велика река храну. У плићацима је било много шкољки и жаба, а у дубинама риба. Горак и његови другови су свакога дана газили воду и рукама вадиле шкољке. Ловљење рибе је био посао за одрасле, а дечаки су им само помагали. Неупоредиво теже је било ловити велике животиње: јелене, турове, лисице, вукове... Те су животиње биле најпотребније, због крзна за одело и кости за алатке.

Горакови другови су били Ака, миран и ћутљив дечак, спретан ловац, затим Видра, весео и храбар момчић, нешто старији од Горака, одличан пливач и гњурац. Тур је био најстарији у групи. Врло снажан – тако је добио име – храбар, али и брзоплет и непромишљен. Он је заволео Горака одмалена. У свим тучама Тур је био на Гораковој страни, а страна на којој је он био редовно је побеђивала. Виша је био нешто мањи од Горака. Нико није знао одакле је дошао. Ловци су га извукли из Велике реке. У плићак се зауставило огромно стабло, а на њему је било дете које се грчевито држало за дебло. Дечак је преживео, а један ловац без деце узео га је у своју колибу. Дечак је био финих црта лица, црне таласасте косе и блиставих очију, другачији од све деце у селу. Када се опоравио, показивао је на себе и понављао: – Ота

Виша... Ота Виша... зато су га прозвали Виша. Временом је научио да се споразумева, али се никада није ослободио страха од воде и никада није улазио у Велику реку. Лија је био дечак за кога Горак није знао да ли му је пријатељ. Волео је да мења ствари и имао је скровишта за своје драгоцености. Миш је био најмањи и најмлађи у групи. Мали и жгољав, са чулавом, црном косом, шпицаста носа, вечито се осмехивао показујући ситне, беле зубе. Живео је у колиби у којој није било друге деце и пратио је Горака у стопу. Име је добио по гласу. Од узбуђења издао би га глас, па би почео да цичи као миш.

Мот, Гораков брат, није припадао дружини, али је упорно трчкарао за братом. Био је пун питања на која је Горак с муком смишљао одговоре. Мот је вечито држао уста отворена, као да се свему чуди.

Дечацима би се често придружила једна девојчица, чутљива и мирна. Она није учествовала у децијим играма. Обично би их из прикрајка посматрала крупним очима. Звали су је Срна. Горак је мислио да је његова пријатељица. То су мислили и остали дечаци.

Једне вечери Горак је упитао Огара:

– Да ли има још људи?

Старац је седео крај ватре, у крилу је држао камен на коме је оштрио јеленову кост. Правио је нож. Он прекиде посао и замишљено погледа Горака.

– На другој обали реке живе Плави Људи. Они не могу да пређу – пожури он да умири Горака. – Пре много зима, причао ми је отац, они су прешли замрзнуту реку. Наши су их ратници отерали.

– А има ли људи са ове стране реке?

– Ја их нисам видео. Када сам био далеко у планини – настави старац замишљено – видео сам димове. – После кратког размишљања, додаде: – Можда су то богови запалили ватру муњом!?

Горак није био задовољан одговором. Осећао је да мало зна о свету око себе и да нико не уме да му одговори на питања која су га узнемиравала. Једном приликом је упитао поглавицу:

– Одакле смо ми дошли?

Поглавица је био изненађен питањем, али је брзо одговорио:

– Ми смо увек живели овде. Првога човека и прву жену из нашег племена створили су мајка Река и отац Сунце. Они нас и сада хране и греју.

– А ко је створио Вишу? – био је упоран Горак.

Поглавица га је замишљено погледао и није му одговорио.

Иста питања Горак је поставио и старом ловцу.

– Отац мога оца ми је рекао да смо ми дошли преко Великих планина, отуда где залази сунце.

– А зашто смо ми дошли овамо?

– Не знам тачно, али се сећам, као кроз маглу, говорио ми је да нас је протерало једно велико племе. Зато ми живимо овде скривени.

– То значи да иза Велике планине живе и други људи. – закључи Горак.

Старац слеже раменима.

Прича из књиге Александра Манића „У свитање света“ која је ушла у избор од десет најбољих књига у 1983. години на конкурс за „Књижевну награду Политикин забавник.“

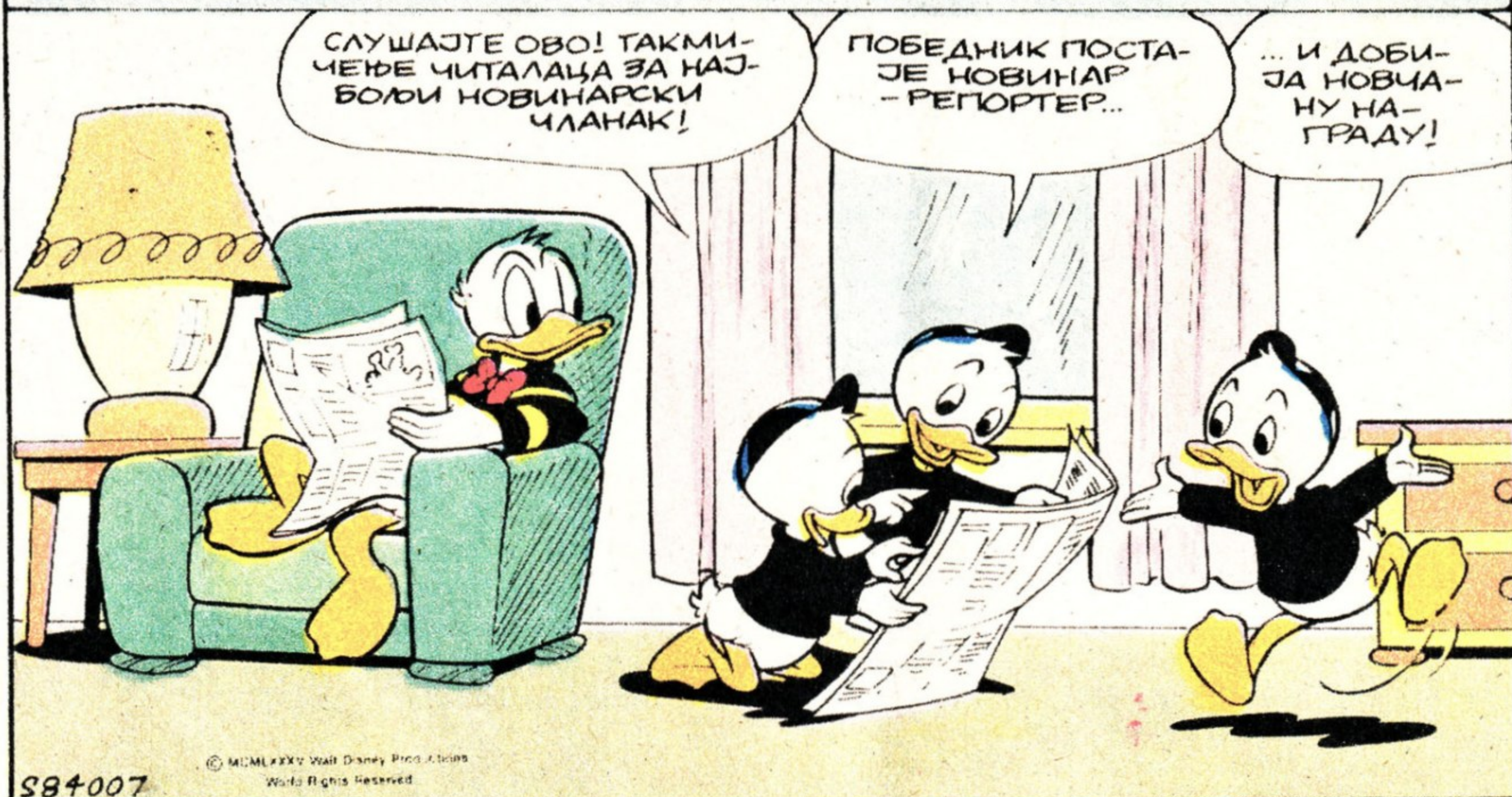

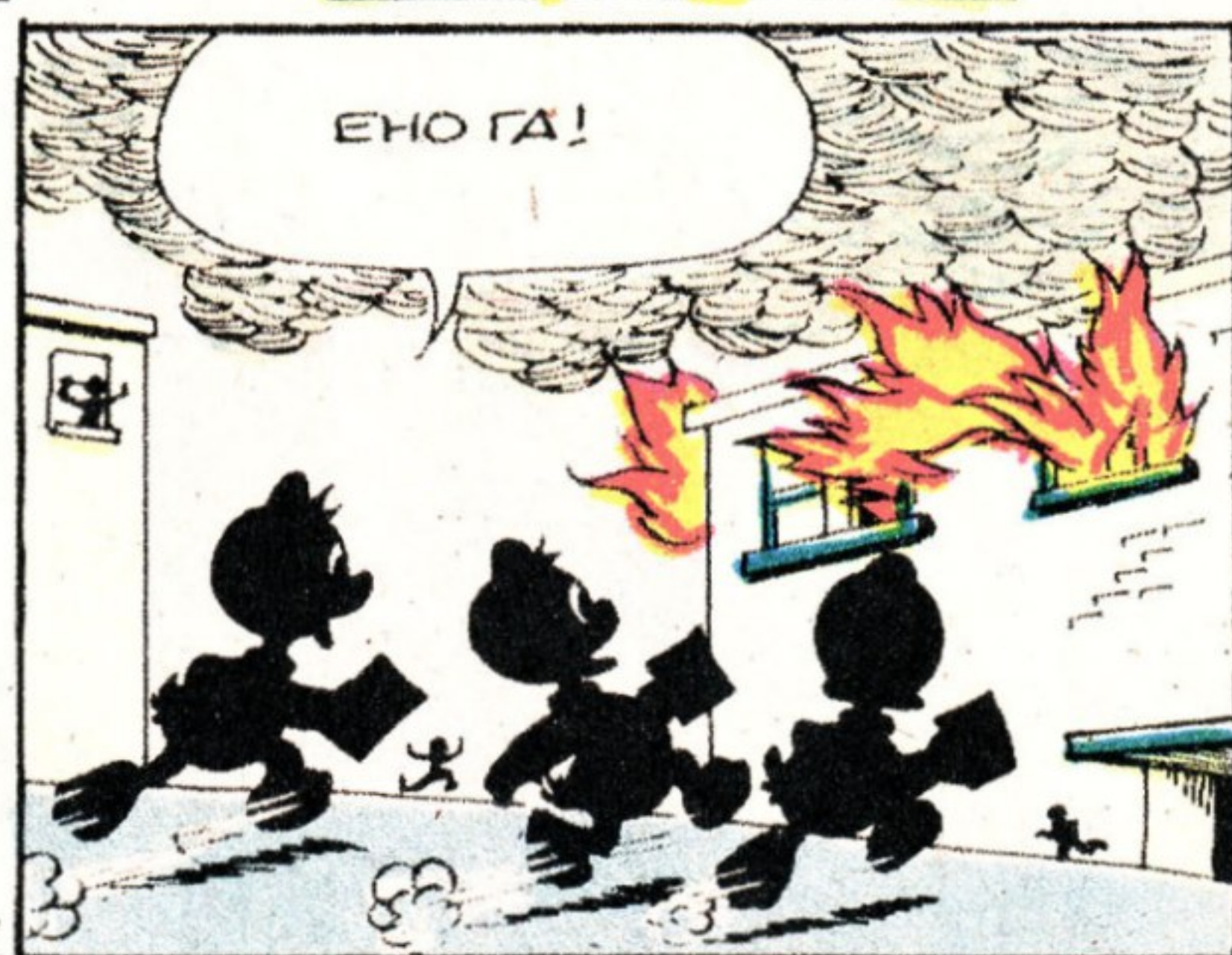
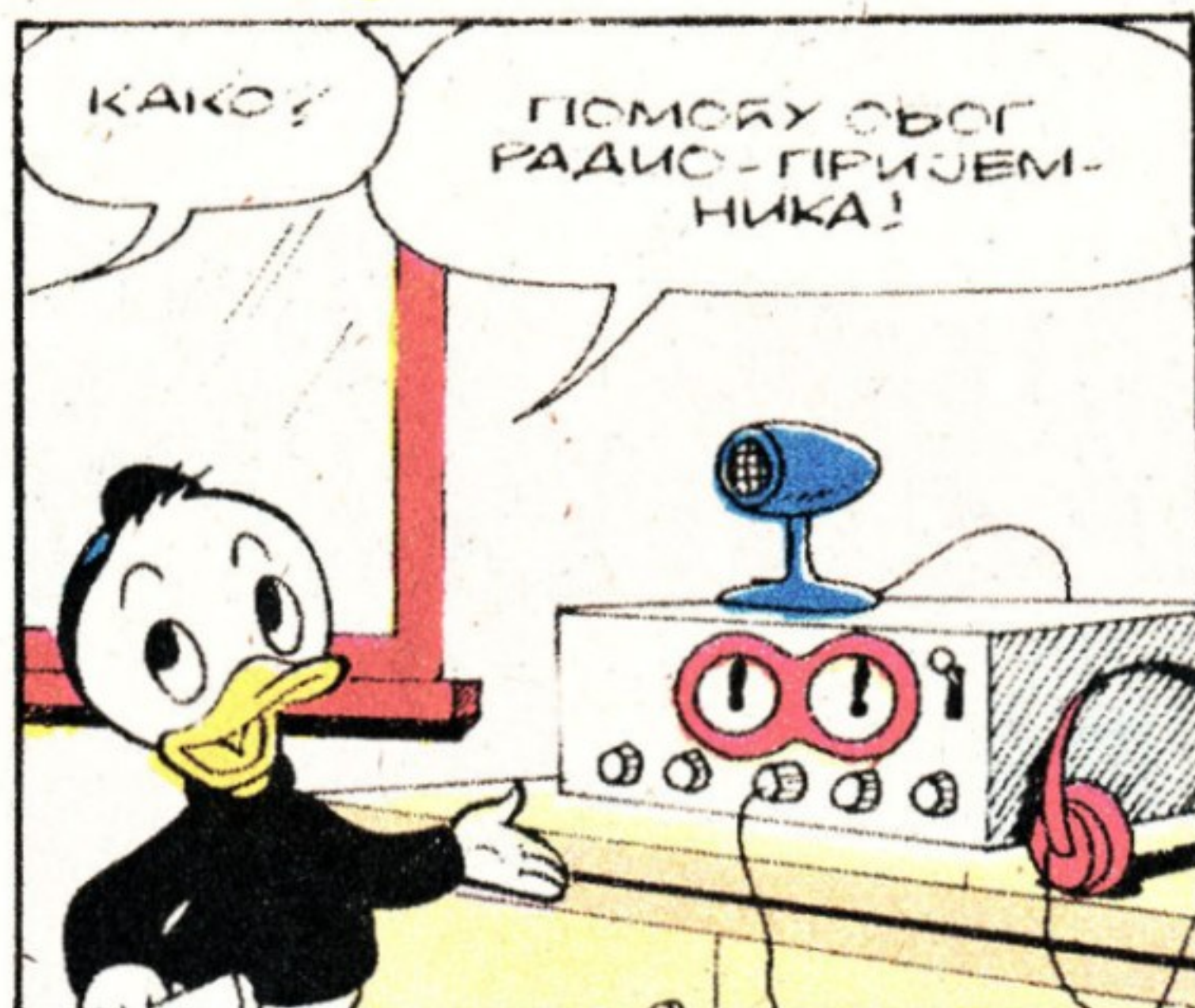
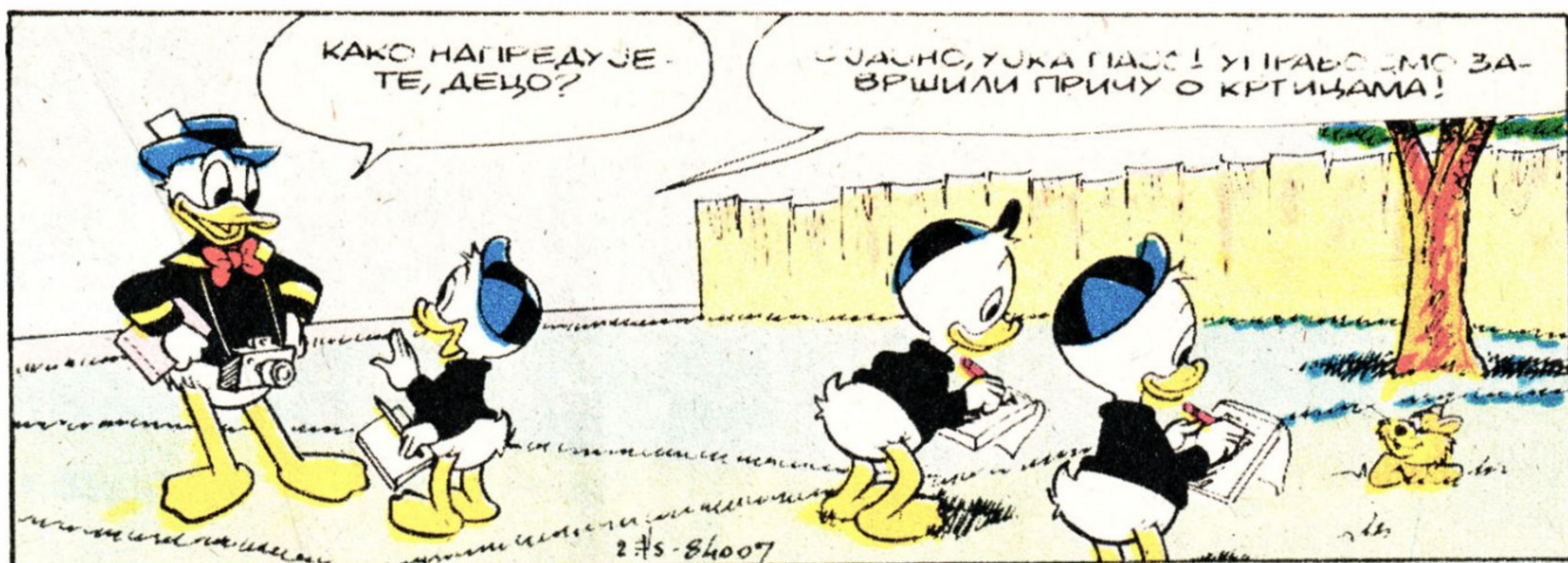
ИЛУСТРОВАЛА БОСИЉКА КИЋЕВАЦ

МИКИЉЕВ ЗАБАВНИК 17

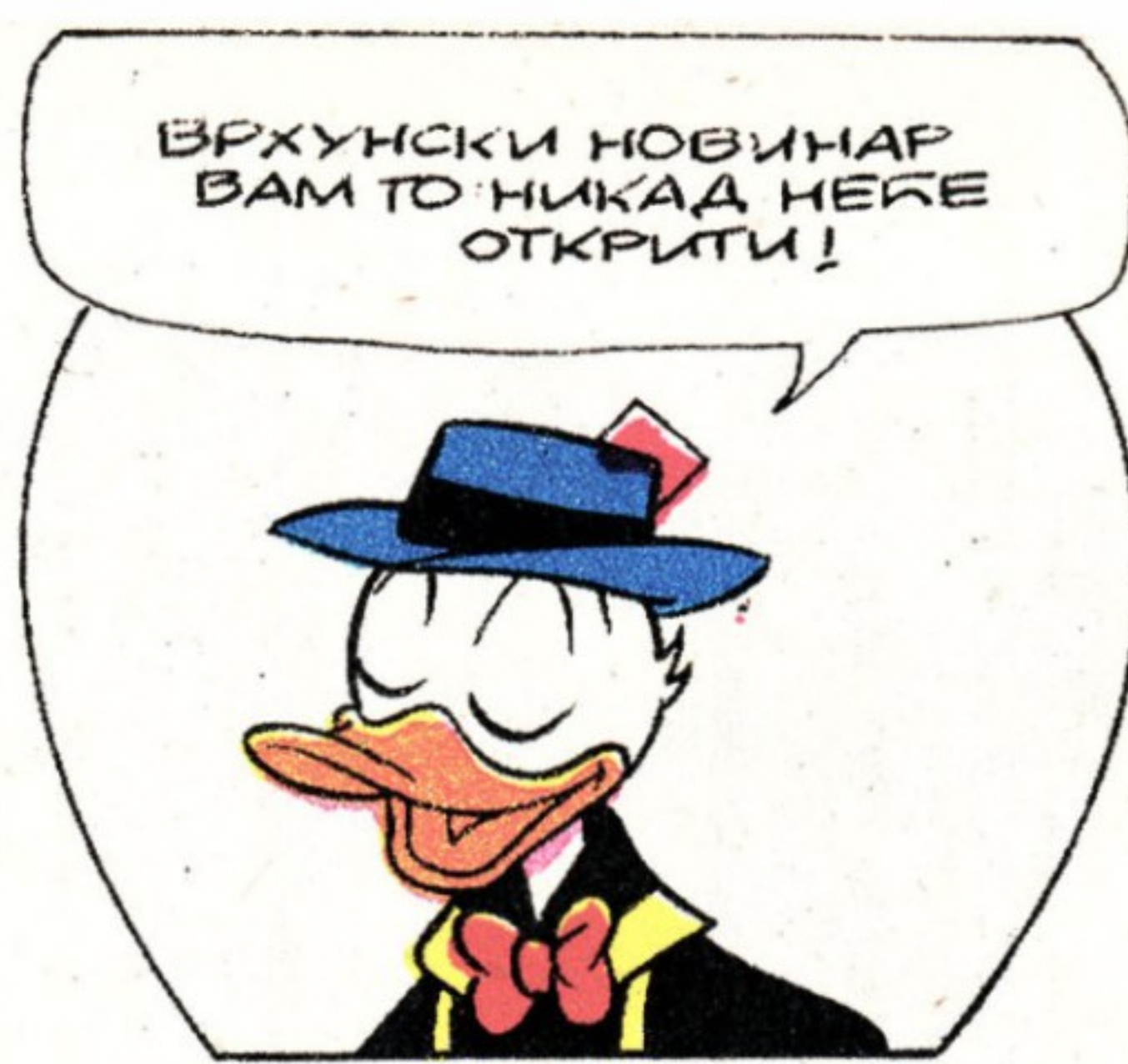
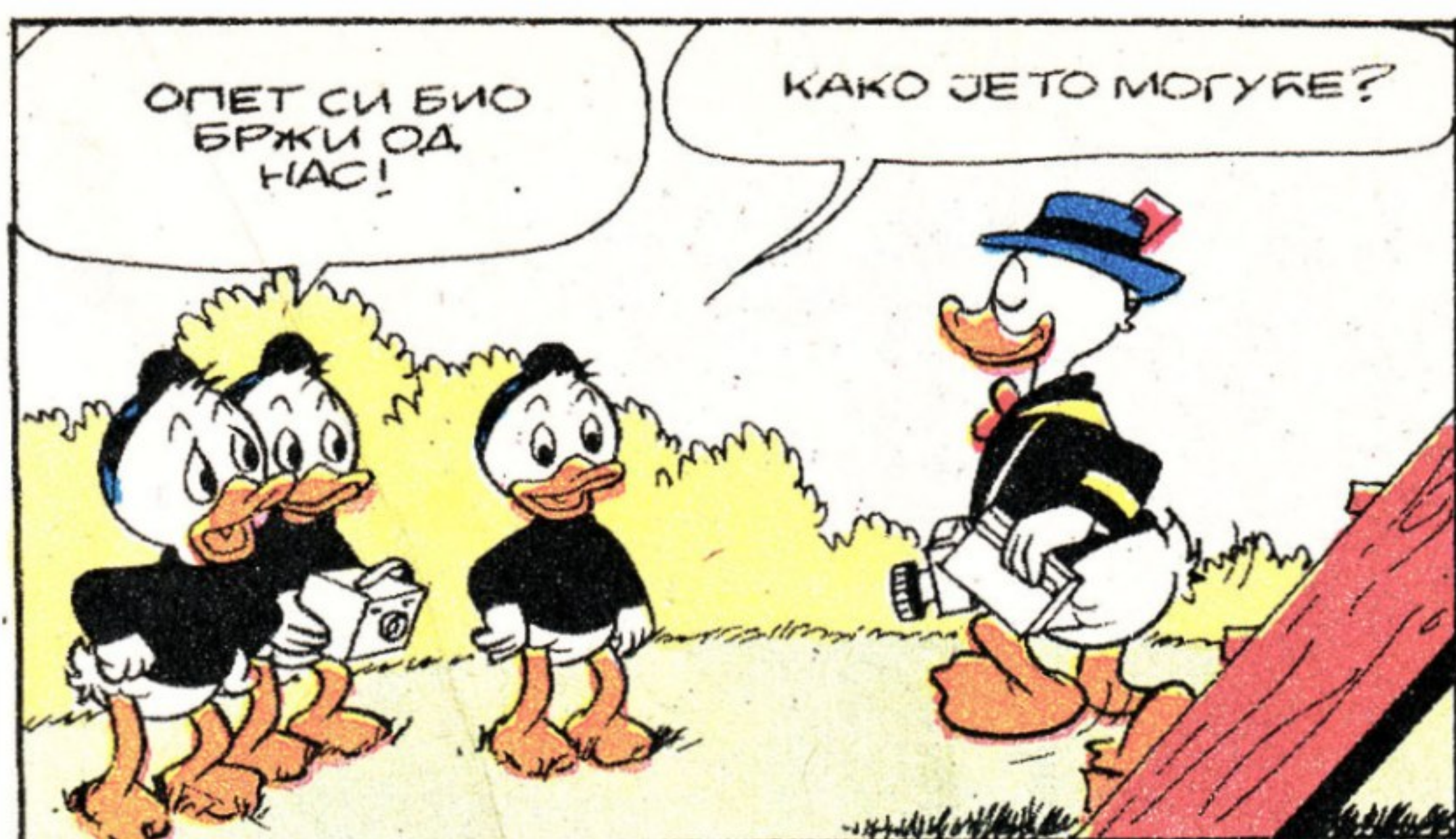
ПАЈА
ПАТАК:

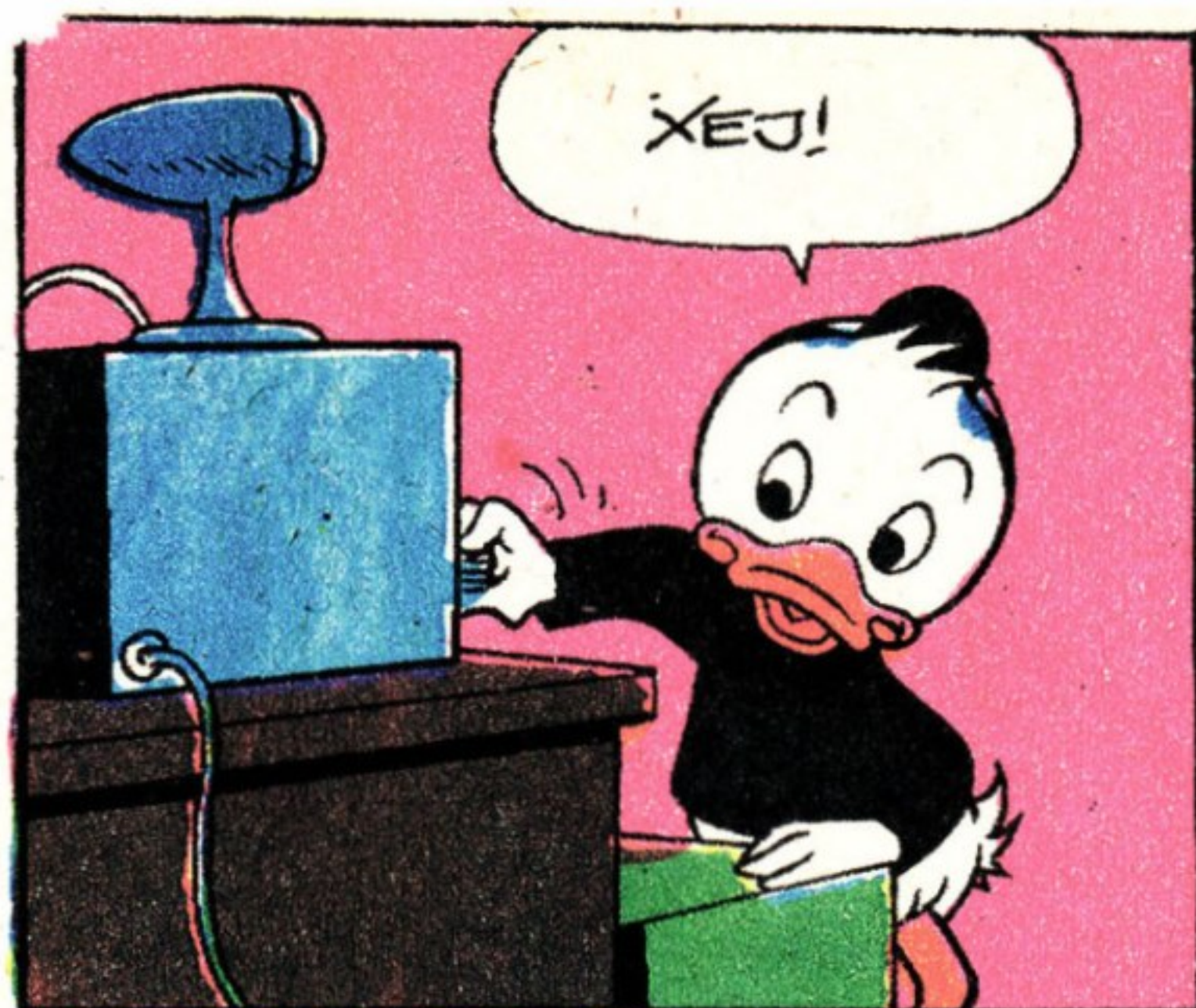
ТРКА ЗА ВЕШЋУ

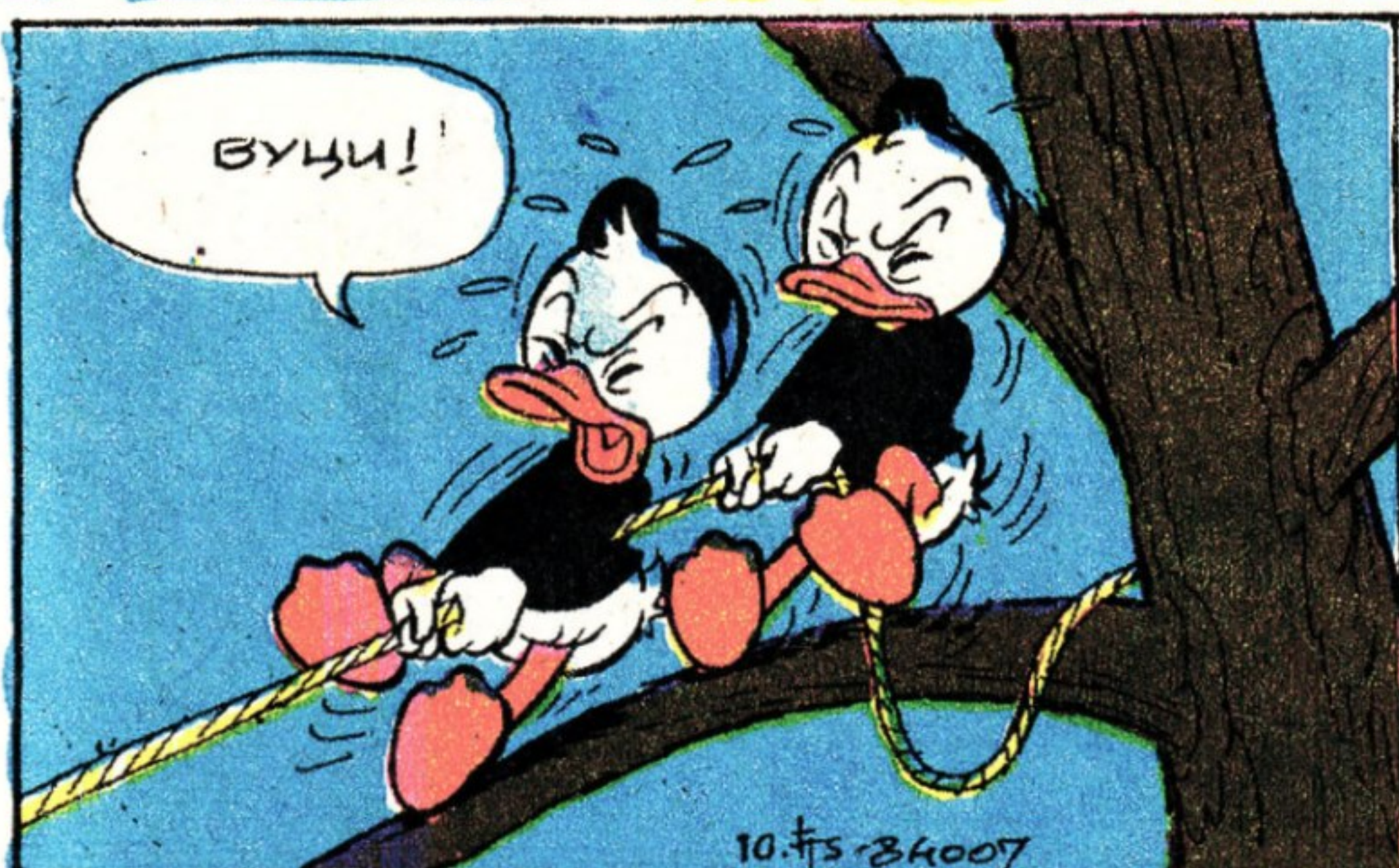

БЕЛКИН МУЗИЧКИ КУТАК

ЧУДО

ОД ДЕТЕТА

Срца девојчица широм света осваја лепи седамнаес-

тогодишњи, Американац – Чарли Секстон (Charlie Sexton).

За овог момка тврди се да је право чудо од детета: гитару свира откако зна за себе, са једанаест година свирао је прве концерте са групама професионалних свирача, са тринаест већ је био звезда која је сарађивала са великанима какви су

Кит Ричардс, Рон Вуд или Боб Дилан. Његова плоча „Слике за уживање” постиже велики успех у Америци, а све више и широм света.

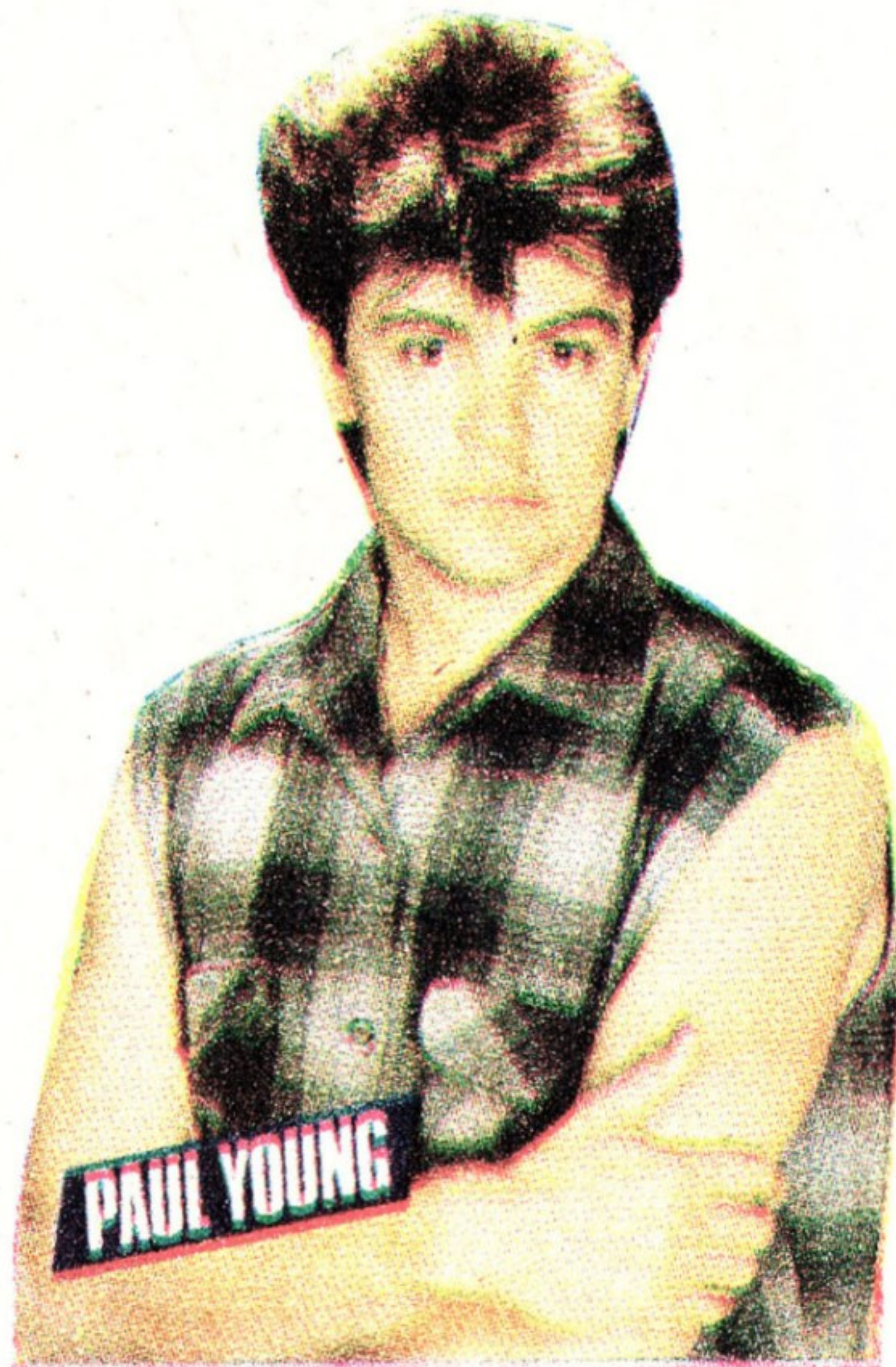
Чарли Секстон је, свакако, неко на кога треба рачунати!

ШТА ЈЕ СА „ШКРИПЦЕМ”?

Прво су сви били „У шкрипцу”. А онда су се спасавали из шкрипца ко је како могао и, кад су се спасли, онда су наставили да снимају плоче, ко како уме. На њихове заједничке плоче („Године љубави”, „О је”, „Нове године” и „Будимо заједно”) полако је почела да пада прашина...

Делча (иначе Милан Делчић), некадашњи певач групе, управо припрема плочу коју треба да сними на јесен. То је проверено. Незванично, прича се да ће се у

ПЕТ ПИТАЊА ЗА ПОЛ ЈАНГА

1. Кога би највише желео да упознаш?
– Дејвида Боувија. Он је сјајан тип!
2. Твој омиљени филм је...
– „Поноћни експрес“
3. Са којом личношћу из серије „Династија“ би се радо поистоветио?
– Ни са једном. Ту серију уопште не гледам.
4. Да ли постоји нешто што не знаш а желео би да научиш?
– Да, јако бих волео да свирам клавир.
5. Ко најлакше може да те засмеје?
– Станлио и Олно или браћа Маркс.

то време и оженити, што ће вероватно разочарати многе обожаватељке.

Остатак групе, Лука и Васа (Александар Лукић и Александар Васиљевић) плочу су већ снимили. На њој се налази низ предивних балада, а има и неколико лепих, веселих, летњих песмица. Да ли то значи да могу сами, без Делче, или да Делча може без Луке и Васа – ко зна? Можда је све то само један излет, па ће поново бити заједно и „У шкрипцу“. А пошто их и ви волите, а и Белка их воли – важно је да нам они опет певају и свирају.

АДРЕСАР

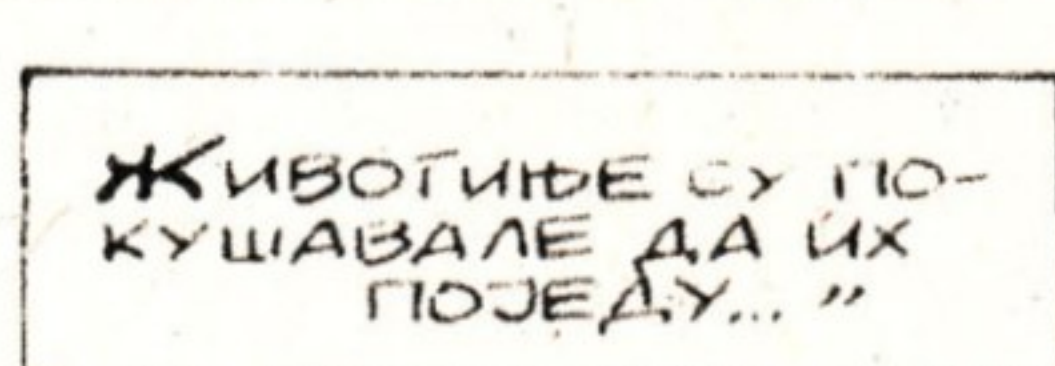
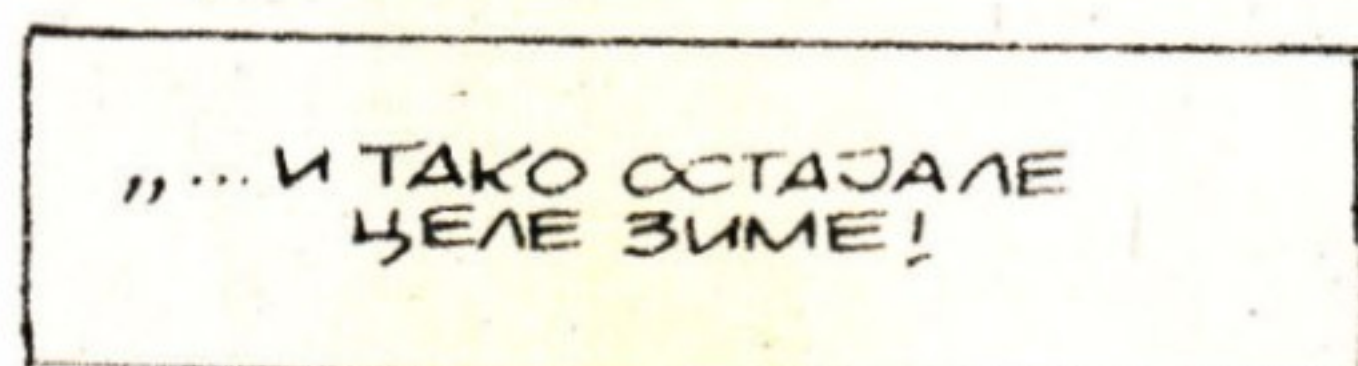

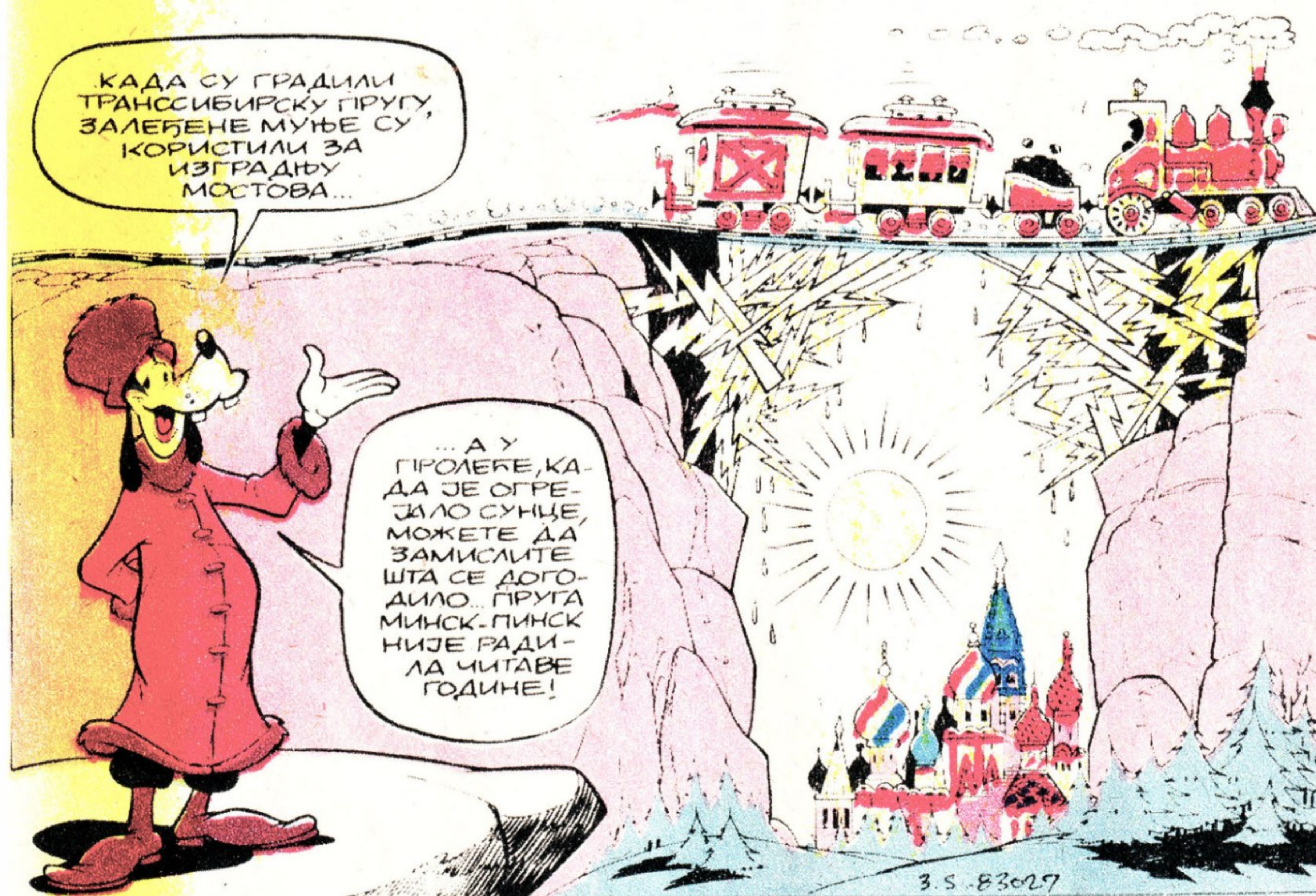
MICHAEL JACKSON
c/o CBS Records Int.
51 West 52nd Street
New York, N. Y. 10019
USA

ШИЉА

ГРМИ, СЕВА...

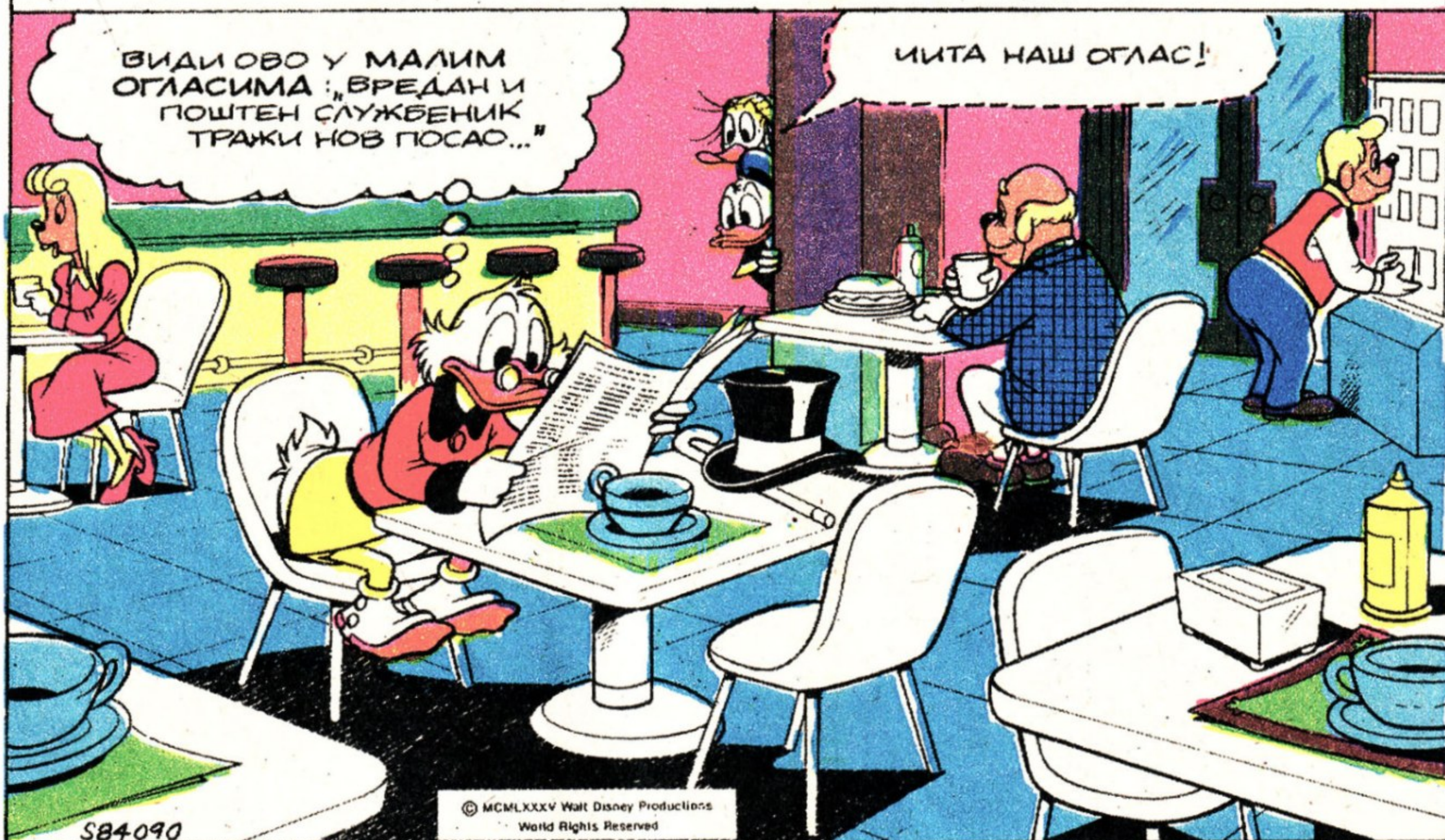

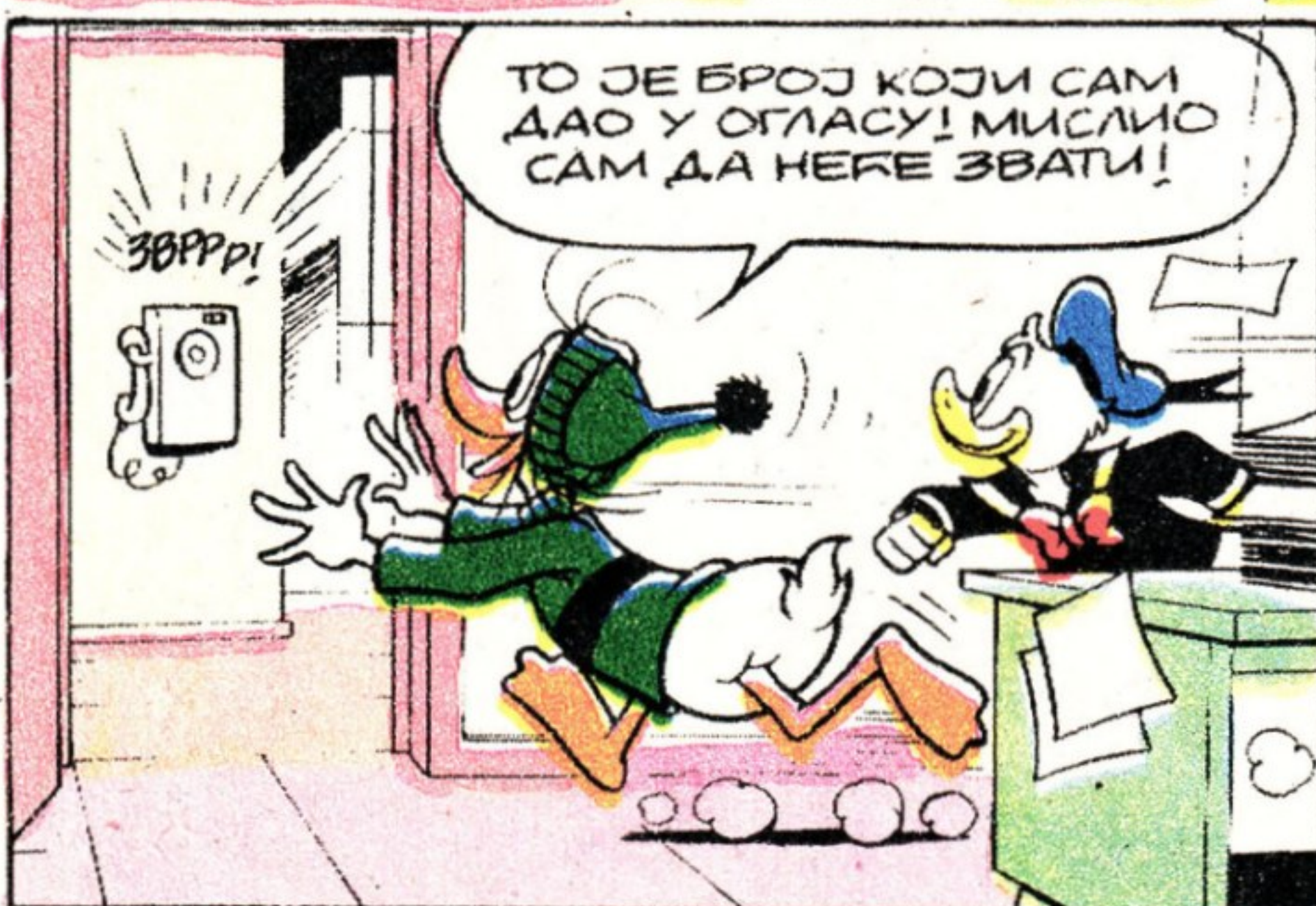

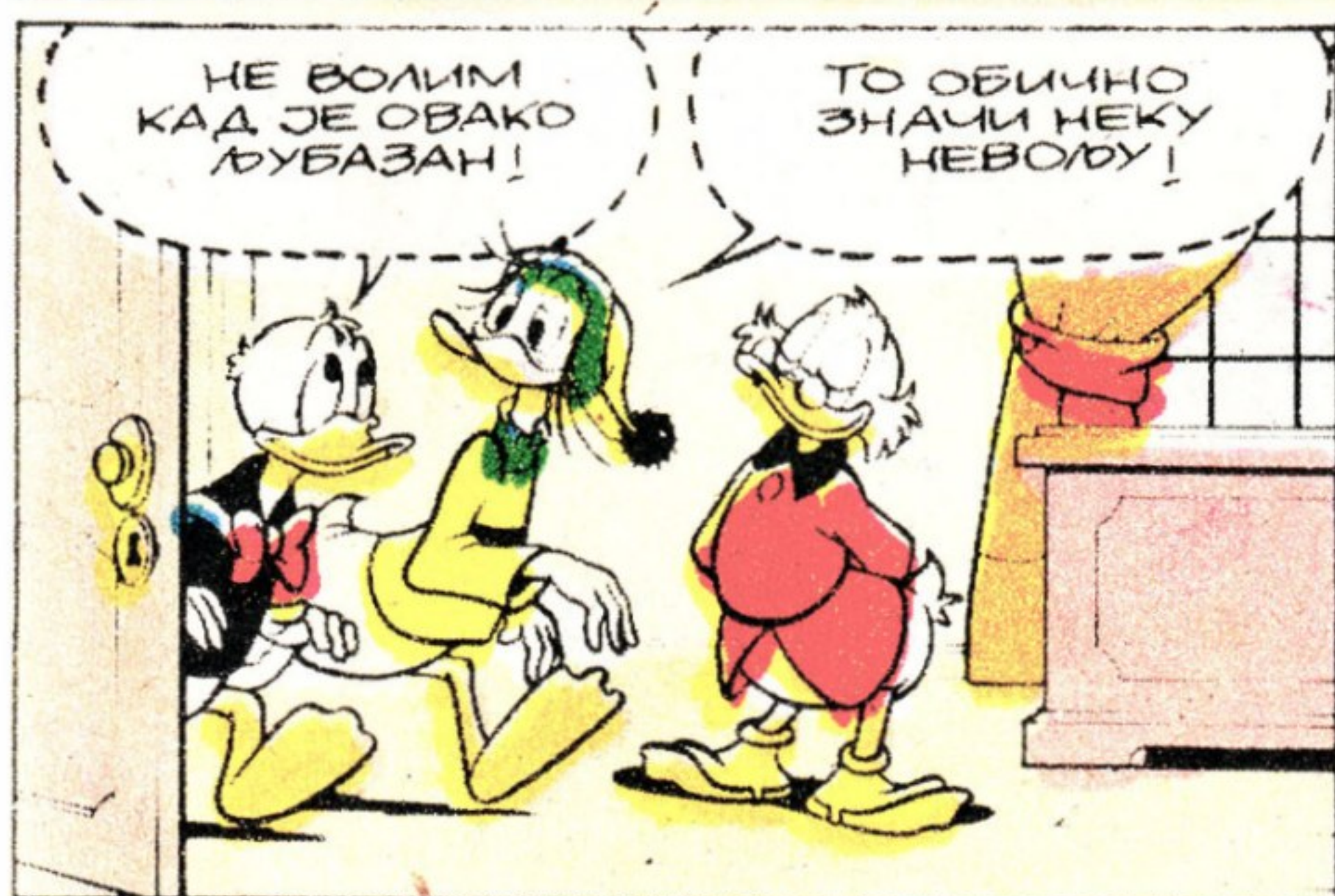

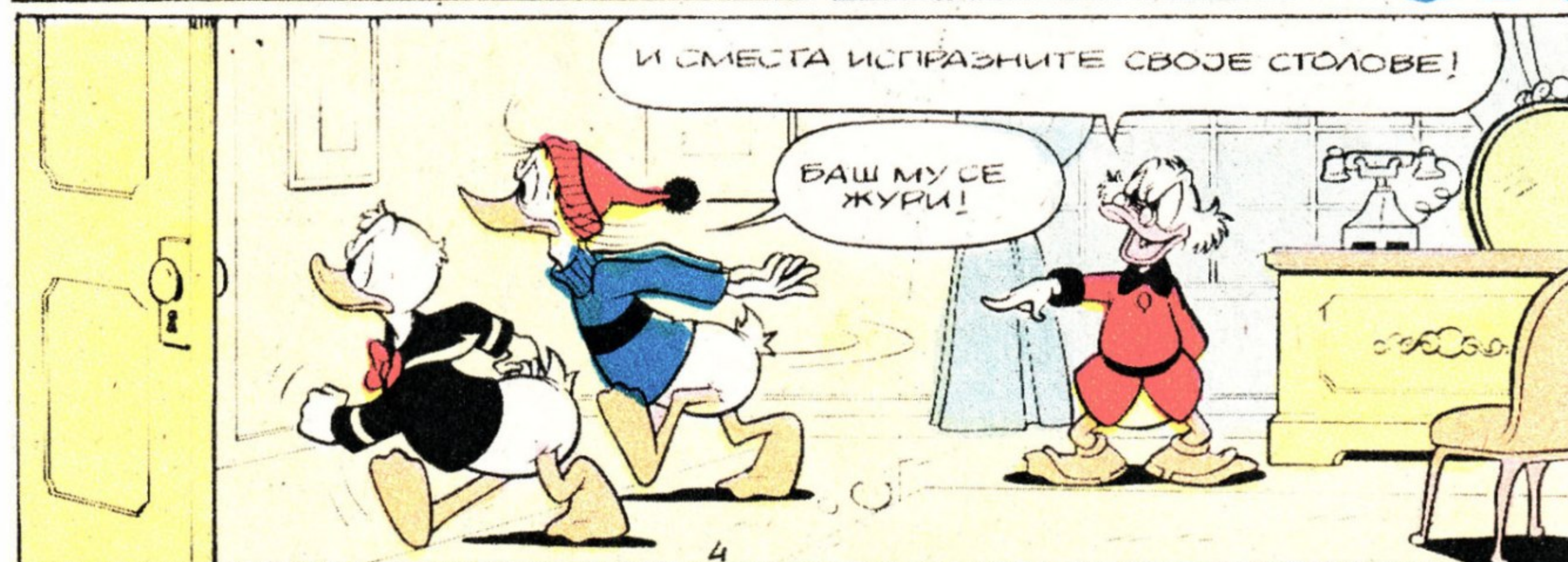
ПРАЈА
ПАТАК:

Надмудривање

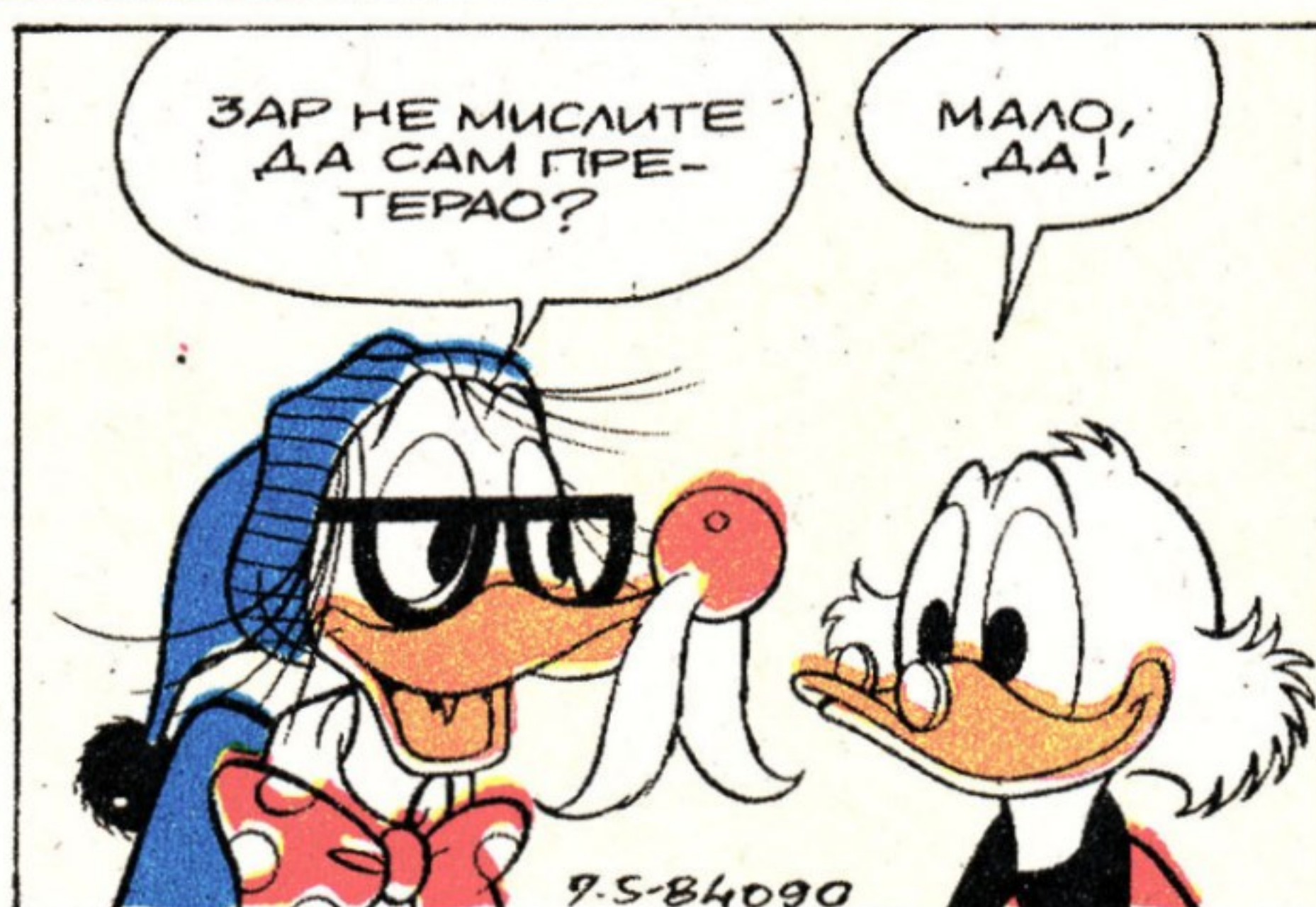

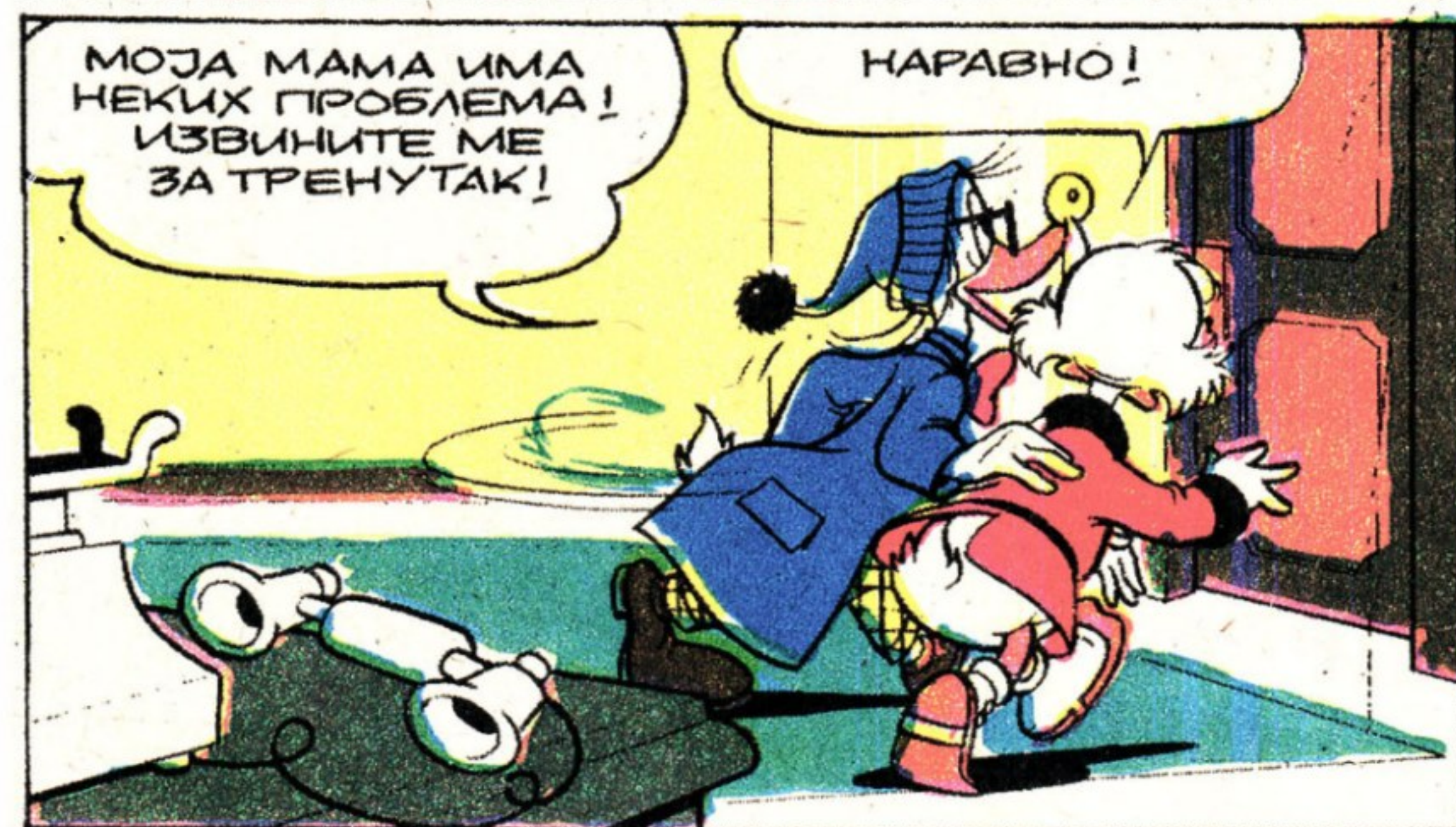
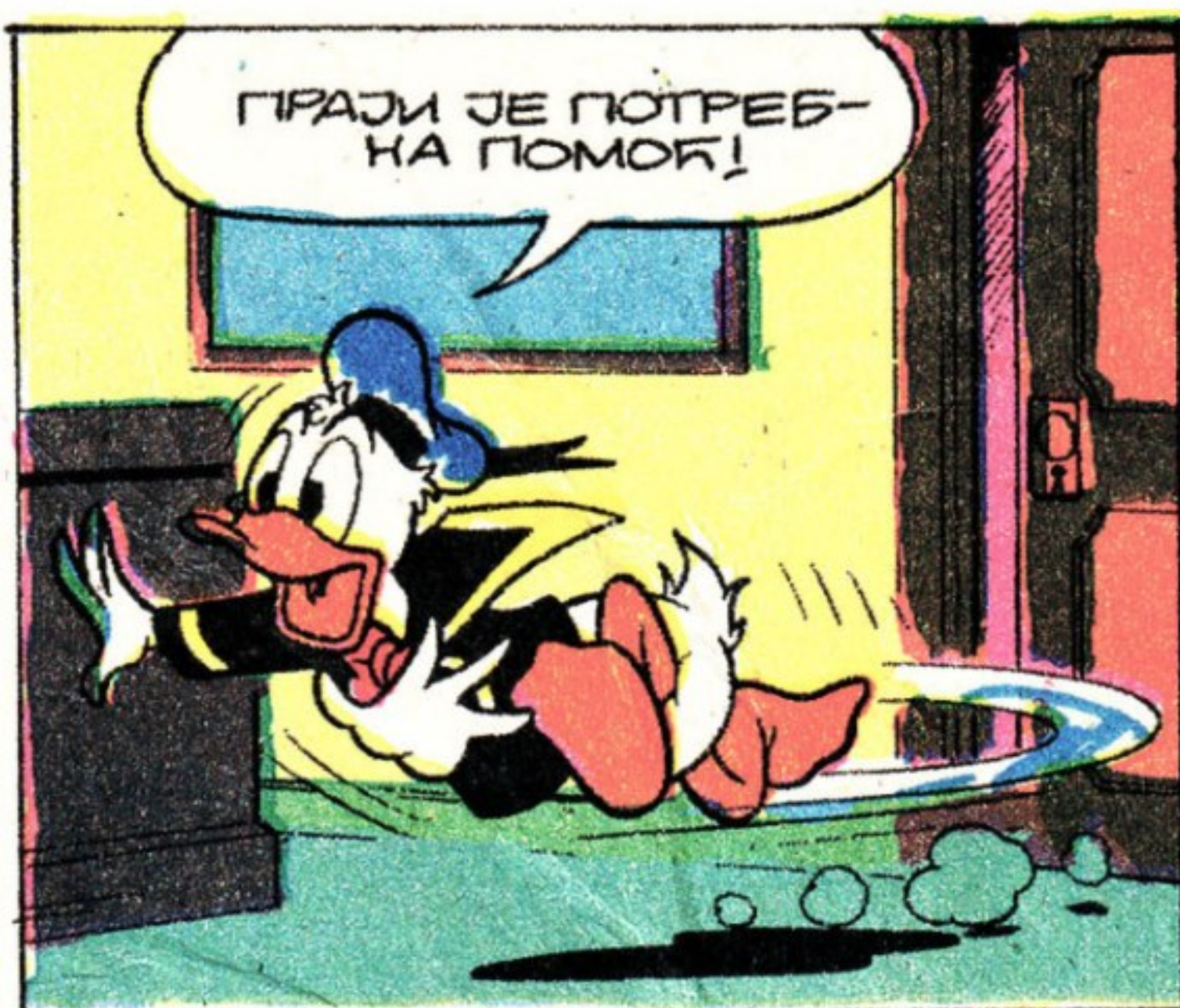

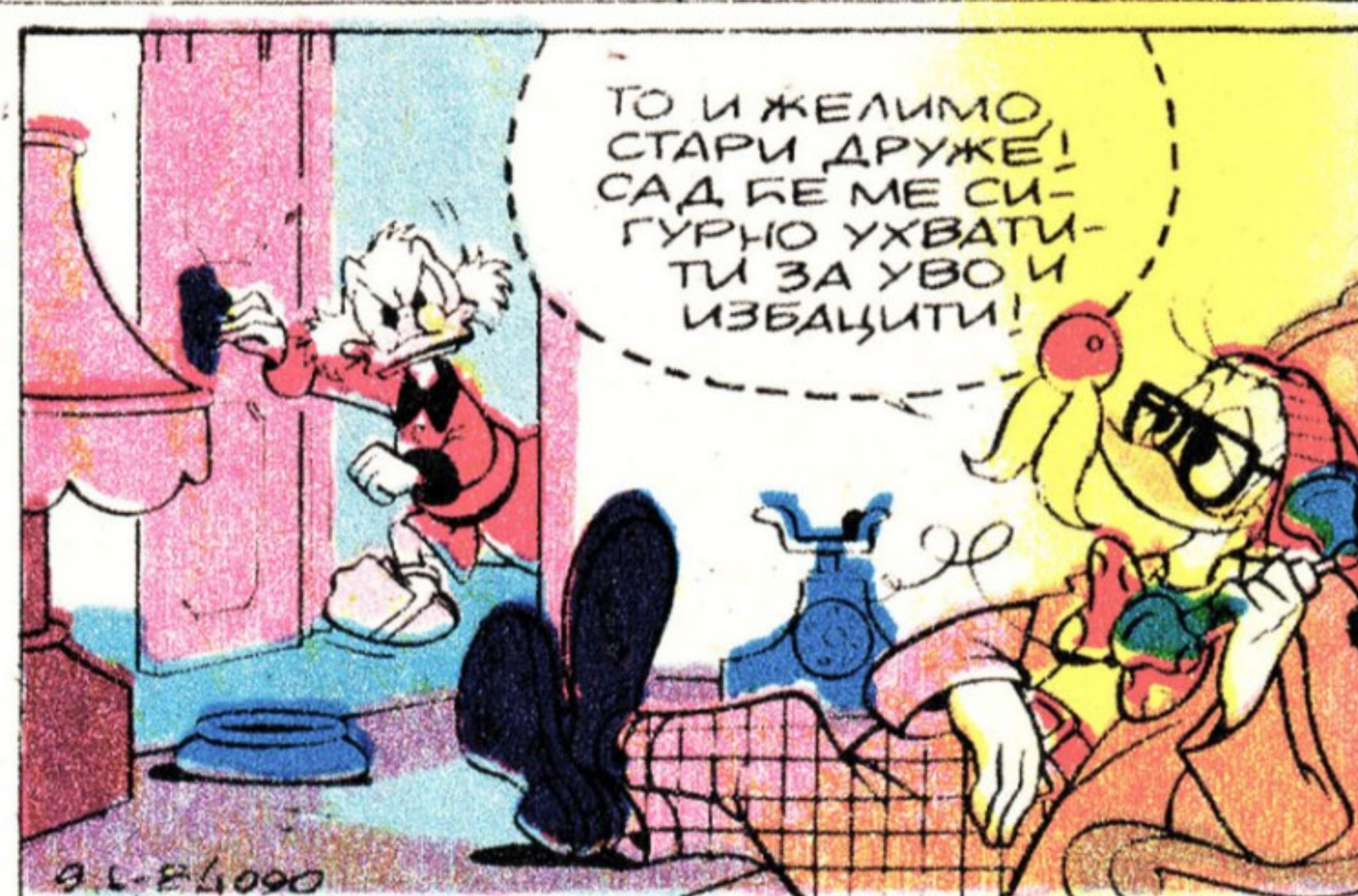
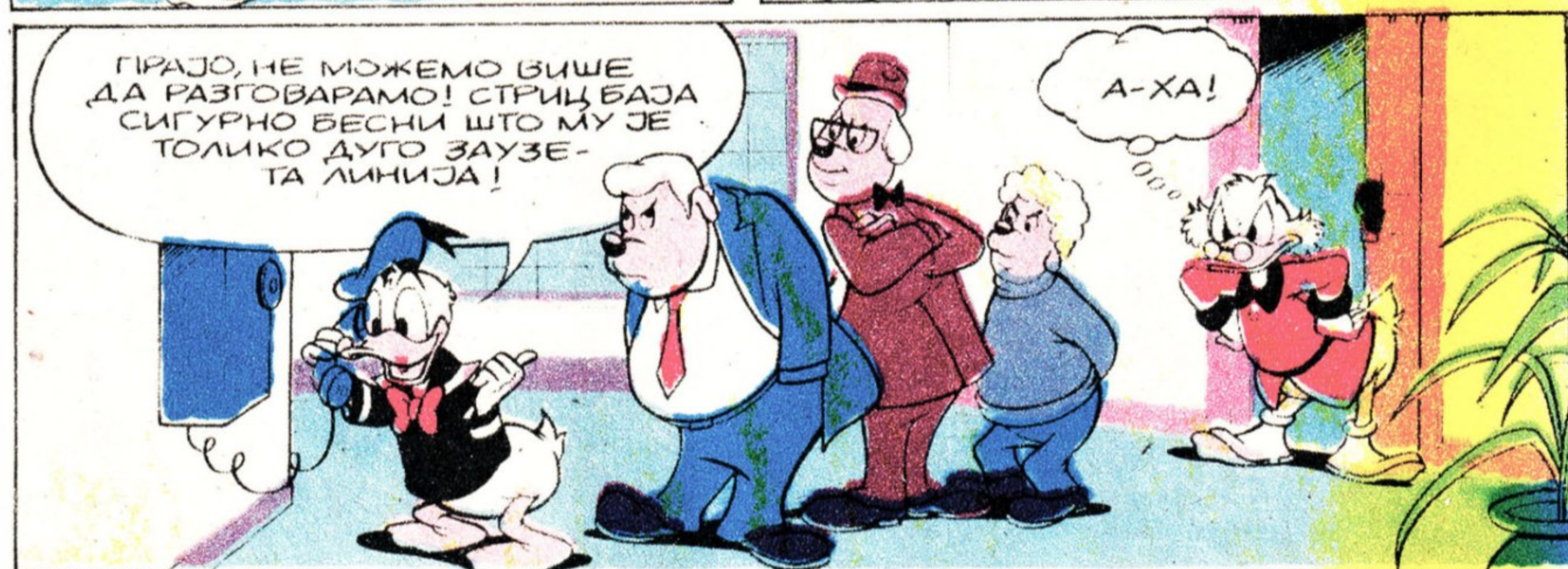

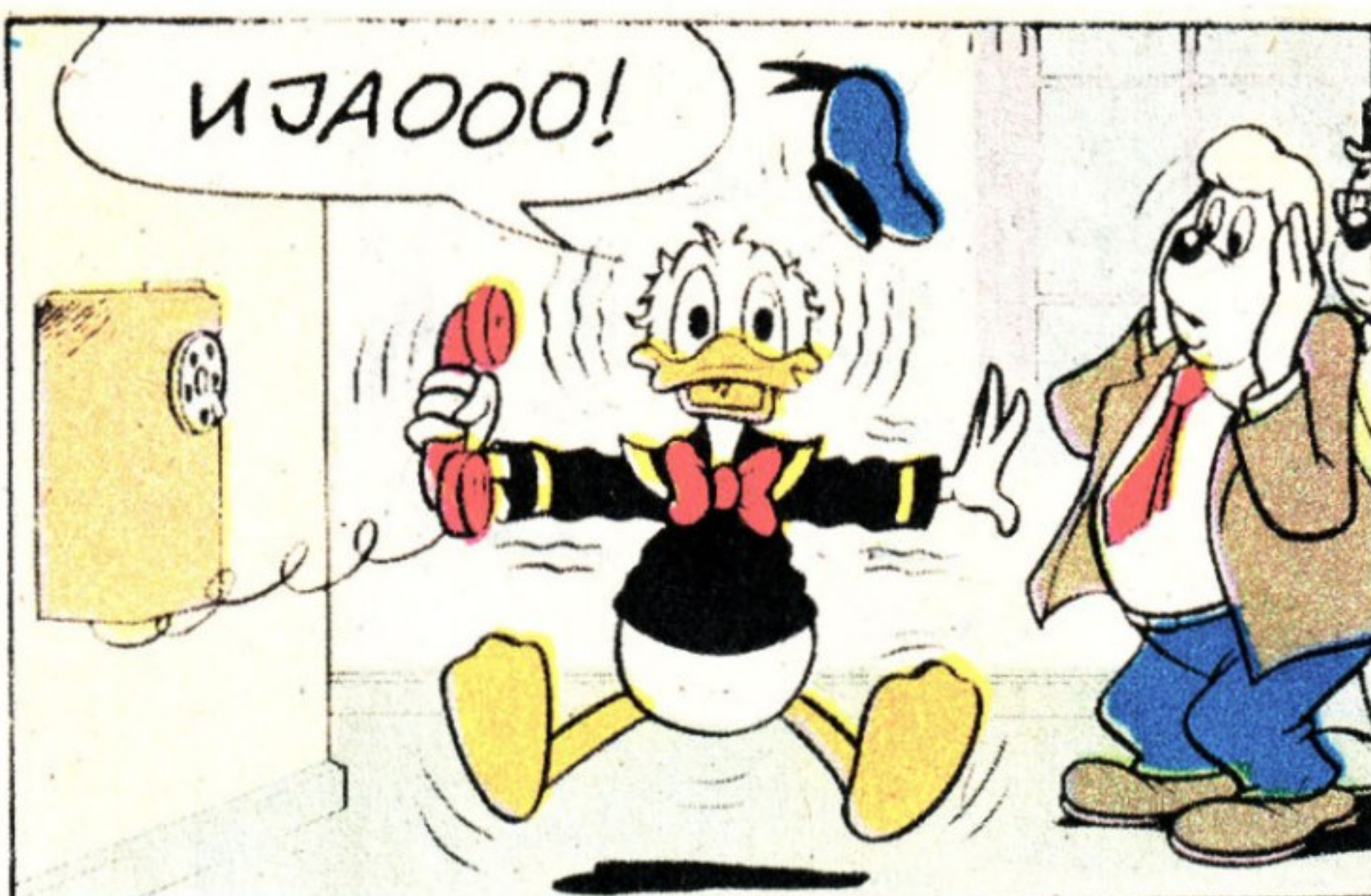

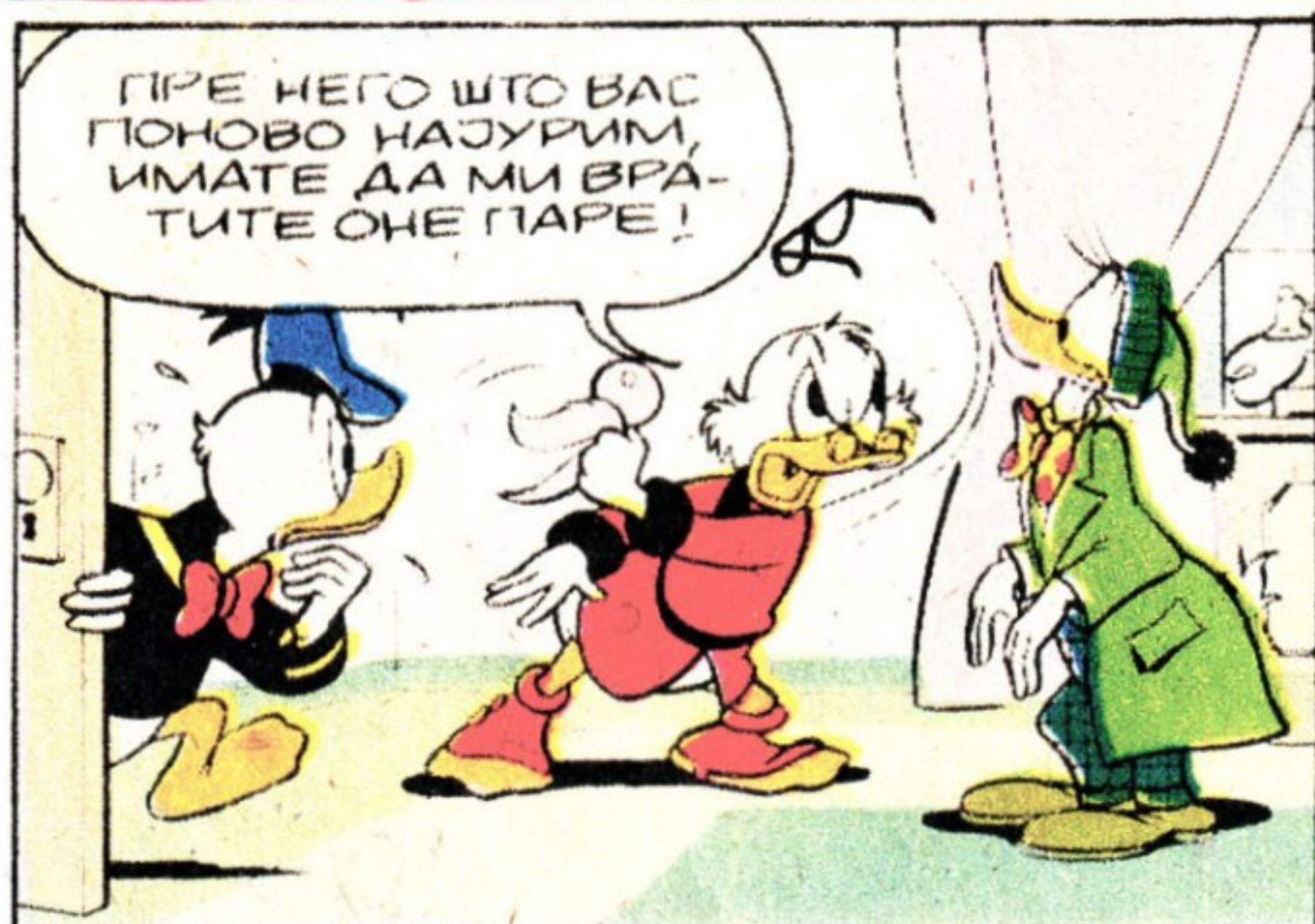

СПУСТИ ТУ СЛУШАЛИЦУ,
ПАЈО И СМЕСТА
ДОЂИ ОВАМО!

ИЈАООО!

ПРЕ НЕГО ШТО ВАС
ПОНОВО НАЈУРИМ,
ИМАТЕ ДА МИ ВРА-
ТИТЕ ОНЕ ПАРЕ!

АЛИ, ПОТРО-
ШИЛИ СМО ИХ
НА ИЗНАЈМЛИ-
ВАЊЕ
КОСТИМА!

ИМАЈ СРЦА!
УЧИНИЛИ СМО
ТО САМО ДА
БИ НАС ВРА-
ТИО НА
ПОСАО!

ХММ! ЈА ЗАИСТА
МОРАМ ДА НАЂЕМ
НЕКОГ КО ЋЕ
ВАС ЗАМЕНИ-
ТИ!

ЗНАЧИ, ЗА-
ПОСЛИКЕШ
НАС?

ДА, АЛИ ПРВО МОРАТЕ
ДА РАДИТЕ ЗА ОНЕ ДВЕ
ХИЊАДЕ КОЈЕ МИ
ДУГУЈЕТЕ!

10С-84090

И ТАКО...

БАР СМО СЕ ВРАТИЛИ
НА СВОЈ СТАРИ
ПОС'О!

КРАЈ

Микијево УКРШТЕНИЦА

ДОМИНО УКРШТЕНИЦА

Исеците квадратиће са обележеним словима и црним пољима и сложите у горњи лик укрштенице, али тако да добијете логичне речи. Да бисмо вам помогли, у лик смо уписали слова из три квадратића. Ова укрштеница се назива домино јер се квадратићи са словима слажу као домине.

Вељко Максимовић, Београд

О	С	К				И	Т	И						
С	Т	О				Д	О	В						
Т	Е	Р				Е	Т	А						
												А	Т	И
												О	О	Ц
												И	К	Е

А	Г	О
Б	У	Р
И	О	А

И	З	А
В	А	М
О	К	О

М	О	Н
О	Н	О
Ж	И	Т

З	И	В
А	Л	А
М	И	Н

А	Н	А
В	И	Б
Е	К	А

Л	А	О
О	С	А
Л	О	Г

И	З	А
С	О	К
А	Л	О

Н	И	О
И	Б	И
У	О	В

О	И	В
А	Н	О
Р	О	Д

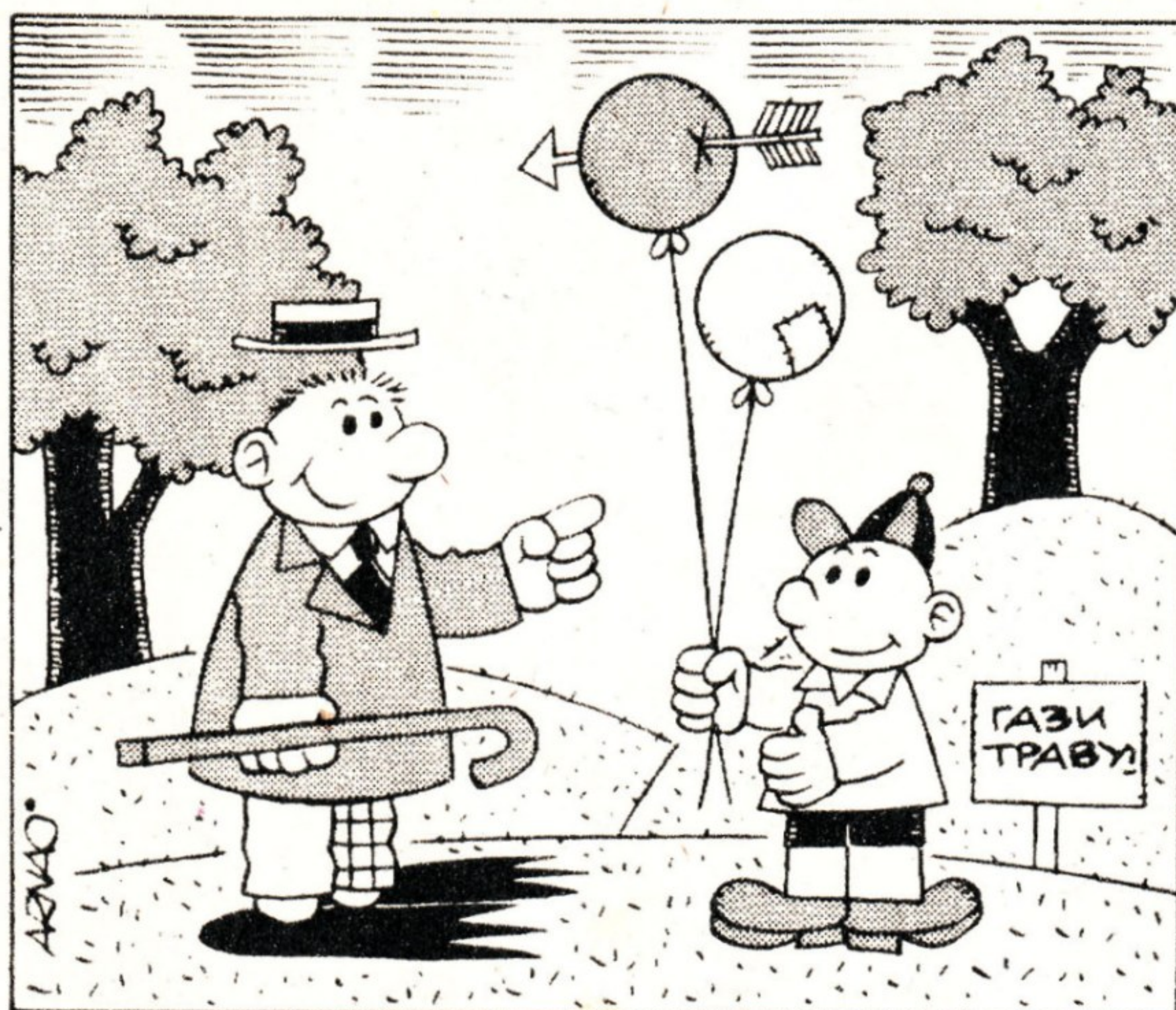
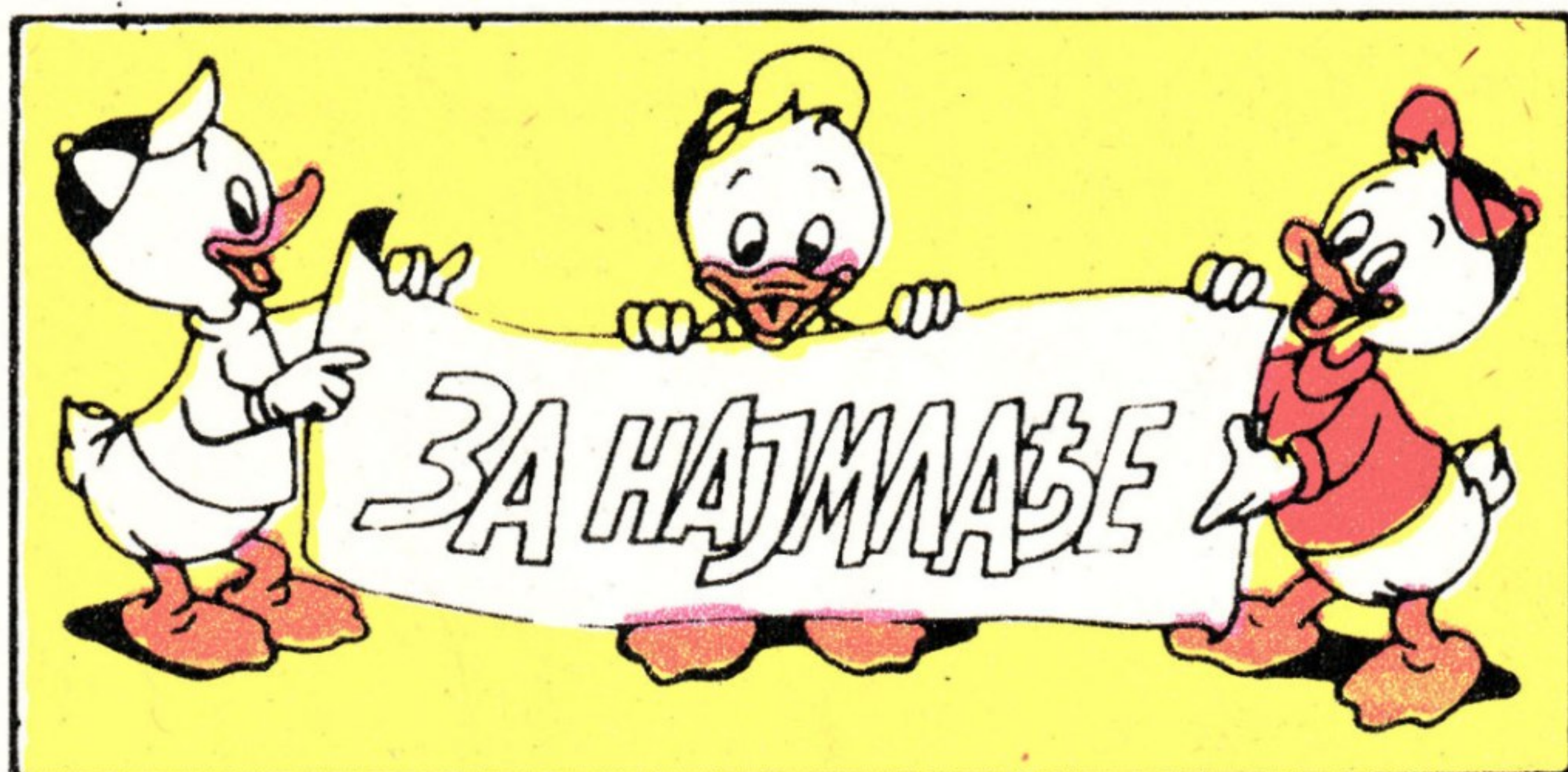
Ш	К	О
Т	О	Р
Е	П	И

А	Т	Е
В	О	К
И	С	Т

Р	О	Б
О	Р	А
М	О	М

Решење

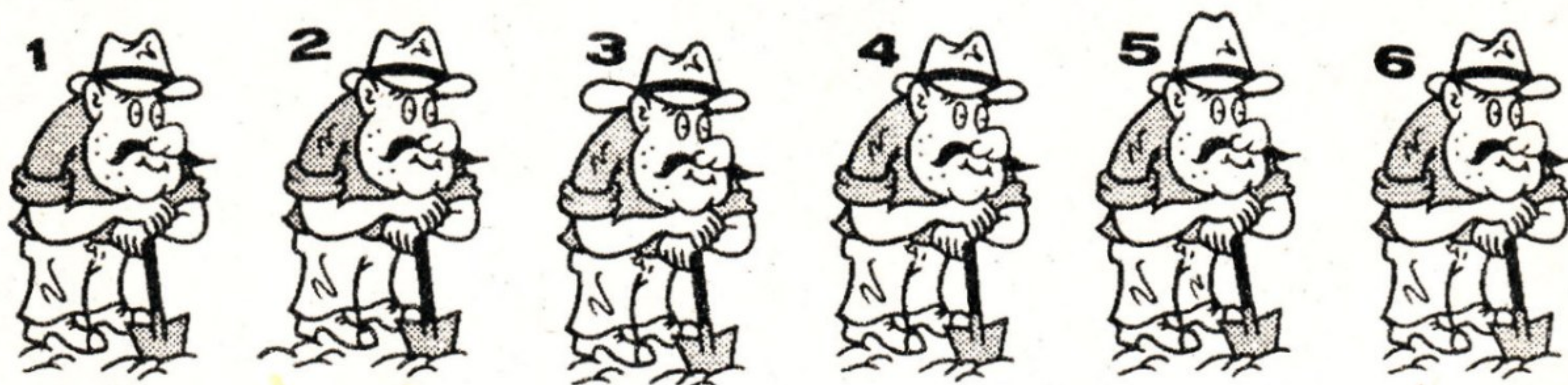
ВОДРАВНО: оскрбити, Ивана, сто, Радовановић, термометар, дека, атеизам, нагони, вокс, к. н. бурећи, истапожити, ај, в. школа, изазивати, топ, „Савамапа“, оц, епилог, коми, нике.

ЦРТАЧ СЕ
ЗБУНИО И
НАПРАВИО
ОСАМ ГРЕША-
КА. ПРОНАЈДИ-
ТЕ ИХ!

РЕШЕЊЕ:
НА ТАВАН.
УПОРЕДНЕ
НОГАВИЦЕ И
РАЗЛИЦИТЕ
НА КОШУЉИ,
СЕДАН РЕВЕР
А, НЕДОСТАЈЕ
УМЕСТО ЦИПЕ-
СТАП, ПЕРАДА
ШЕШИР, "АТЕРАИ"
БАЧОН, "АТЕРАИ"
ЛОП, ЗАКРПЉЕН
ПРОУШЕН БА-

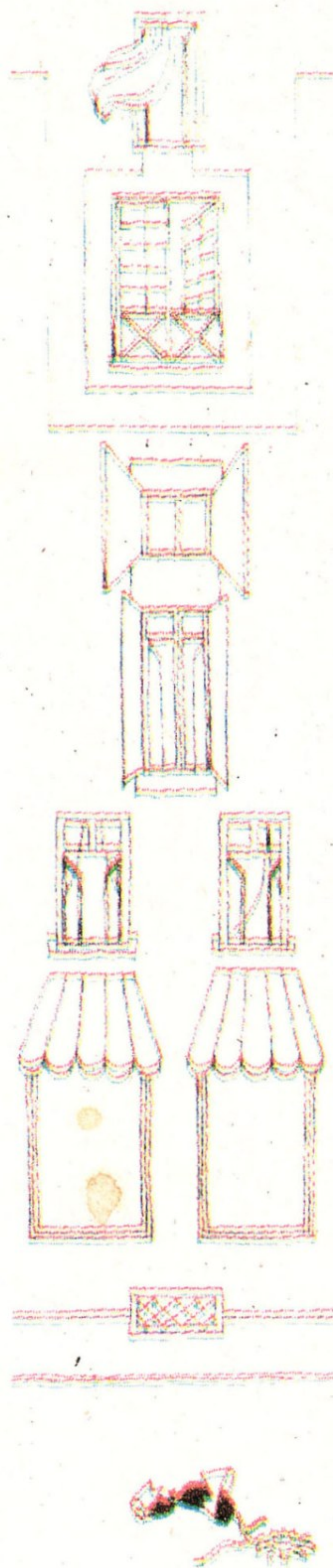
БЛИЗАНЦИ

НА СЛИЦИ ЈЕ ШЕСТ БАШТОВАНА. ПРОНАЈДИТЕ ДВОЈИЦУ
КОЈА СЕ УОПШТЕ НЕ РАЗЛИКУЈУ!

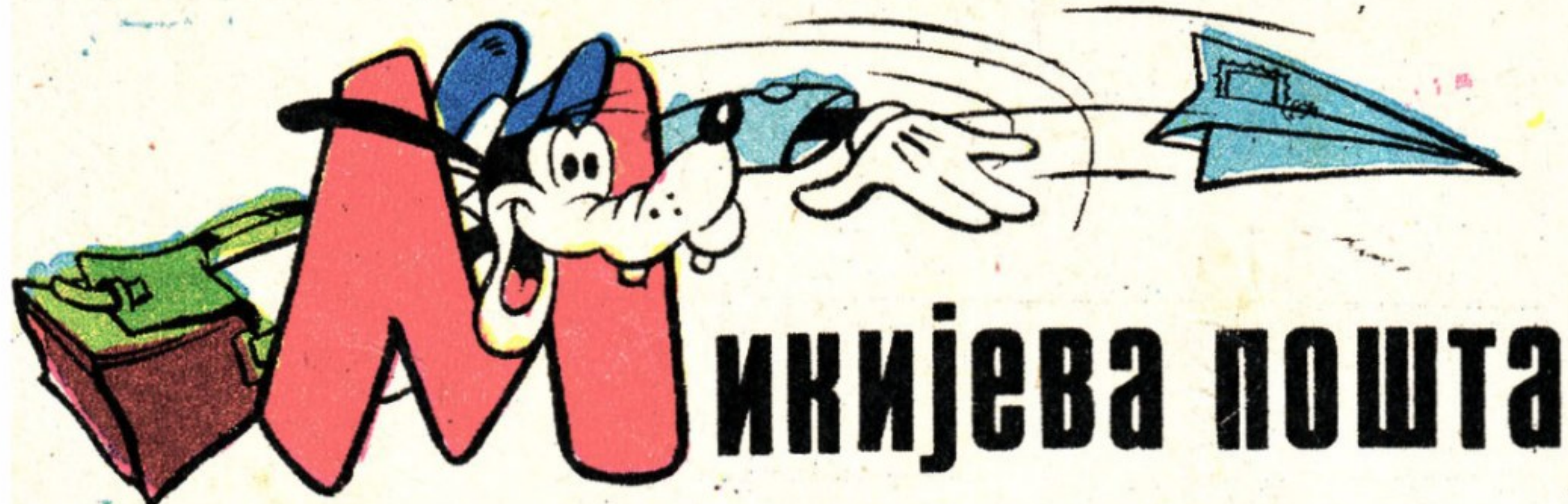
БАШТОВАНИ ШЕСТ И ЧЕТИРИ. ДОВОДНО

ЗА-
ВРШИ
БО-
ЈЕ-
ЊЕ
ОВЕ
ДРВЕ-
НЕ
КА-
ЛИ-
КЕ!

СА
КОГ
ПРО-
ЗО-
РА
ЈЕ
ПА-
ЛА
САК-
СИ-
ЈА?

ОД-
ГО-
ВОР,
ГО-
ВОР,
ОД-
ГО-
ВОР,
ОД-
ГО-
ВОР,

КЕНГУРОВ СКОК

Одговорите ми што пре:
Колико одрастао кенгур
може да скочи? Ваш сам
стални читалац и надам се
да ћете ми испунити жељу.
Поздрав свима.

Војислав Мирић
Моровић

Кенгур има кратке пред-
ње ноге и изразито дугачке
задње које му омогућавају
да прави скокове од три па
до четири и по метра. Реп
му је дугачак и помаже му
да одржава равнотежу при
скоковима.

ЗАШТО СПАВАМО?

Ако нешто мрзим, то је:
„Хајде, време је за спава-
ње!“ Уз то, обично, пошто
се ја буним, иде цела сери-
ја објашњења како деца
морају више од одраслих
да спавају, да касно од-
лажење у кревет није
здроно и тако то... Шта ти,
Мики, на све то кажеш?

Миле Рашић
Шабац

Разумем ја тебе, вероват-
но ти тешко пада одлазак у
кревет, нарочито када је на
ТВ добар филм или рок му-
зика, али схвати и ти да је
спавање много важно за
здравље. Јер, док ми спава-
мо, ћелије нашег организма

се опорављају од рада у то-
ку дана и припремају нове
залихе енергије... Већини
људи потребно је до осам
сати сна, али некоме треба и
више. Не постоји строго ут-
врђено правило ко би коли-
ко морао да спава. Све за-
виси од начина живота и са-
мог човека.

Деца се доста изморе у
школи, затим док се играју,
треба доста енергије и за
сваки нови центиметар...
Бојим се да ћеш ми замери-
ти да ти држим придики, али
ја само хоћу да ти објасним
да су твоји родитељи у пра-
ву: сан је неопходан за твој
правилан развој и за твоје
здравље.

